
KRAŠKI ODMEVI

VOLUME
THREE

**Marcela
Bole**

LIPICA NA KRASU

"KRAŠKI ODMEVI"

**Volume Three
Marcela Bole**

Izšlo v samozaložbi Marcele Bole v Melbournu leta 1991

ISBN 0 9590189 2 1
© Copyright Marcela Bole 1991

. Language advice by Draga Gelt

. Word Processing and Layout by
Accurate Office Services (Sandra Krnel)
Tel: (03) 850.7349

. Tiskarna Distinction Printing Pty. Ltd., (Simon Špacapan)
164 Victoria St., Brunswick, 3056, Melbourne, Australia.

SAVINA VENIER!

*Savina Venier je zlata duša,
ko samorastnico poslušča.
Pravi: "Kar srce rodi
naj po svetu zveni!"*

DRAGICA GELT!

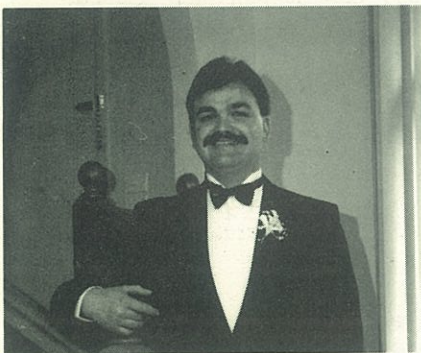
*Skrita, dišeča vijolica
lepo riše, zraven uči, piše.
Čita vsem v globino srca,
prijazno besedo vsakemu da.*

*"KRAŠKI ODMEVI" iz Avstralije zvenijo
na Kras, v vinograde, kjer trte rodijo.
V kraških odmevih pišem od tu in tam,
v seznam rada tudi novice dam.*

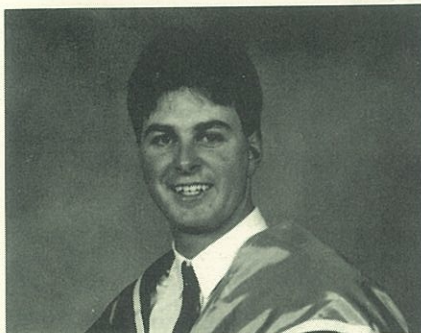
Marcela Bole

*Družina
Marcele Bole:
(od l. pr. d.)
Ema, Ludvik,
Pavla, Janez,
Ljudmila in
Marcela.
Sredaj sedijo
mama Justina in
oče Peter Gec*

Vnuki: Robert in Ingrid Roeder – otroci hčerke Neve

Vnuki: Edi in Linda Štolfa – otroci hčerke Danile

UVOD

Slovenec, ne zavrži biserov domače besede! prislunni odmevom trpeče domovine in podpri jo z nesebično ljubeznijo. Gospa Bole Ti spet trka na srce. Ne z mlačnim, a s pogumnim duhom seži po njenih verzih, ki razodevajo vztrajnost, pogum, neomajano vero, a predvsem ponos, da Te je zibala slovenska mati.

Savina Venier, roj. Frandolič

Marcela je bila rojena 18.6.1914 v času Avstro-Ogrske, doraščala pa pod fašizmom v Šepuljah pri Sežani na Krasu. Je četrta hčerka p. Petra Gec in p. Justine roj. Žvab v kmečki družini, v kateri sta bila fanta prvorojenec in zadnji otrok.

Dokončala je osem razredov privatne šole šolskih sester v Tomaju in bila kot učenka vedno med najboljšimi. Že kot desetletna deklica je začela s pisanjem pesmic, ki so večinoma končale v ognju. Pozneje, ko je bil njen ljubljeni fant pri vojaki, sta si dopisovala v verzih. Ta ljubezen pa se je zaključila s poroko njegovega sorodnika.

Kot mladenka je imela veselje do raznih del. Samouk je otrokom in mladini strigla lase, ob nedeljah in raznih drugih prilikah pa je bila kelnar'ca. Delala je tudi na polju in povsod, kjer je bila potreba tudi za slovensko besedo. Izučila se je za šiviljo, pozneje dokončala krojni tečaj in dosegla tudi Diplomno vezenja. Vedno je rada kaj napisala, a je žal končalo v smeteh. Konjiček ji je bil šivanje, ki ji je služil denar; nikoli ni bila lačna, še med vojno ne.

Poročila se je s Silvestrom Bole leta 1939 in živela sta v Seslanu pri Trstu. Pozneje sta bila začasno doma, po vojni pa s trebihom za kruhom; živela na Opčinah v Trstu in se leta 1955 izselila iz domače zemlje z možem in hčerkama, in odplula z ladjo "Toscano" v Avstralijo.

Tudi v Avstraliji je dolga leta sedela v tovarni za šivalnim strojem. Prva dva meseca v Avstraliji je jokala noč in dan, potem pa korajžno prišla za delo in vse se je obrnilo na bolje in se dvignilo kot "kvas".

Pri S.D.M. je dobila prijatelje, tu in tam kaj napisala in metala seme na vse strani v upanju, da bo kako zrno le padlo na plodna tla in obrodilo. Tako se je tudi zgodilo.

Helena Van de Laak-Leber je Marcelo povabila k slovenski radijski uri, kjer je prečitala svojo pesem in odvalil se je kamen od izliva njenega pesniškega ustvarjanja. Po radiu jo je slišala gospa Aleksandra Ceferin in na slikarski razstavi gospe Romane Favier-Zorzut je dobila njen naslov. Kmalu jo je povabila na "Art Society" večer, katerega se je Marcela z veseljem udeležila. Že prvi večer ji je gospa Aleksandra dala pogum. Marcela sama pravi, da je njena slovenščina revna – a lahko smo vsi ponosni nanjo, saj je dokončala le tri razrede v slovenski šoli, vse drugo šolanje pa je dokončala v italijanski šoli.

Marcelino srce pa ima toliko nuditi – njena žilica se ne da več zatreti.

Prosila je gospo Aleksandro da bi ji pomagala, da bi bila izdana njena prva pesniška zbirka. Gospa Aleksandra je prezaposlena, bolna, na divanu pregledovala njeno delo. Leta 1984 se je uresničila njena želja – izdana je bila Marcelina prva pesniška zbirka z naslovom "KRAŠKI IZLIVI".

Knjigo "Kraški izlivi" je pohvalila tržaška učiteljica, Savina Venier. Marcela je izkoristila priliko in jo prosila, če se more v sili in potrebi obrniti do nje – prošnja je bila uslišana. Marcelino srce ni mirovalo, hrepenelo je po drugi knjigi in po nepopisnem potrpljenju je bila izdana druga pesniška zbirka, "IZ KRASA PO SVETU", leta 1989.

Marcelini obe zbirki sta bili pristrčno sprejeti med Slovenci v Avstraliji, v Sloveniji in tudi drugod po svetu.

Njene tople besede, skrben opis in nepopisna goreča ljubezen do slovenskega jezika trka na srca vsakega rojaka: naj se odpró vrata vsakega srca, ki ljubi slovensko besedo, naj se odpró vrata vsakega srca, ki želi obdržati slovenščino za bodoče rodove v Avstraliji.

Draga Gelt

"KRAŠKI ODMEVI"

LIPICA NA KRASU

Lipica na Krasu se s konji lipicanci ponaša,
kobilarna je konjev polna, lastovka v hlevu muhe odnaša.
Konji po muziki korakajo, tudi valček igrajo;
čudovito za gledalce, ob dovršitvi priklonit se znajo.

Šola je tam dobra za konje in jahače.
Dvorana prekrasna za koncerte, plesalce.
V lepi naravi, veselja vsevprek –
pridi še ti vse to si ogled'.

Avstrijci so v Lipici kobilarno zasnovali,
z zvežbanimi konji se po svetu bahali.
Lipica večkrat nove vladarje dobi –
kdorkoli naj vlada: na Krasu leži.

SLOVENIJA

Slovenija kot biser v školjki skrita,
lepota tvoja je čudovita.
Na Triglavu se sneg blešči,
roža planika gor' vabi ljudi.

Iz Triglava lep razgled je naokrog,
gozdovi poraščeni so z drevjem povsod.
Smreke dišeče, čistijo zrak,
ptički prepevajo pozno v mrak.

Biserne reke Slovenija ima,
mineralne vrelce, da zdravja nam da.
Srce Slovenije prekrasen je Bled,
sredi jezera cerkvica, pridi na ogled!

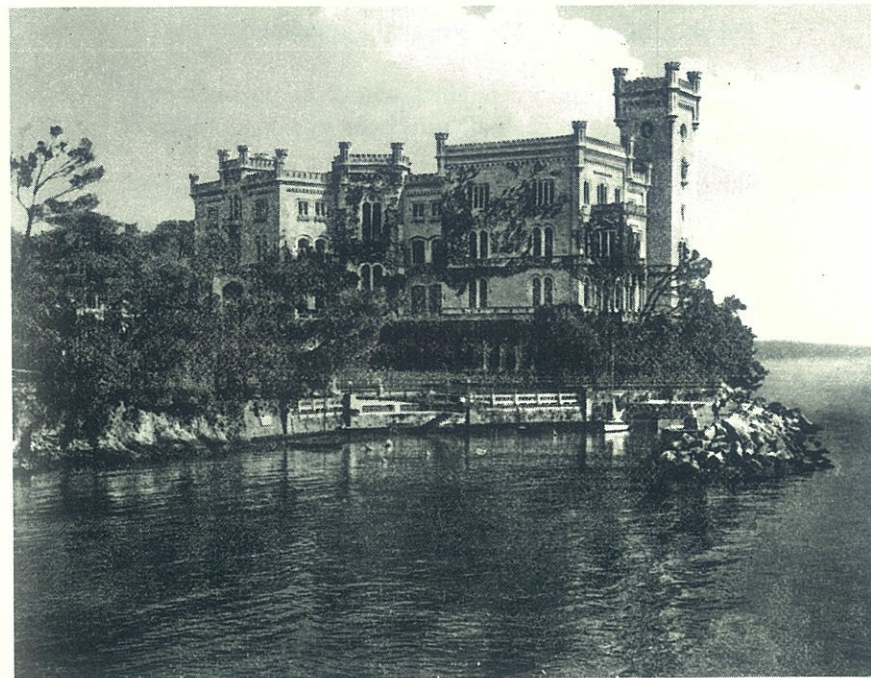
Bohinjsko jezero vabi ljudi,
slap Savice se v jezeru zgubi.
Predjamski grad potrdilo vsem da,
vse kar začne enkrat konča.

V Idriji rudnik živega srebra,
izdelava idrijskih čipk – izrednost sveta.
Vipavska dolina je zemeljski raj,
kdor jo je videl, želi si nazaj.

Postojnsko jamo občudujejo ljudje,
Škocjanska jama še lepša meni je.
Proti Krasu cesta vije,
tam po zimi burja brije.

Burja brije, a teran lepo diši,
dober pršut in teran se na Krasu dobi.
Dalje se pelješ do Jadrana,
tam Slovencev cesta je končana.

Od Trsta do Tržiča so bile slovenske vasi,
danes med njimi tudi italijanska stoji.
Slovenec, cele pogače v roki ni še držal,
Slovenec; al' res boš oropan na veke ostal?

Miramar pri Trstu

MEJA PO PRVI SVETOVNI VOJNI – 1991

Ministri po prvi svetovni vojni
so nepravilno mejo zaznamovali.
Različne vere, narode in kulturo
v eno skledo so vse zmetali.

Takrat je Jugoslavija nastala,
mnogo let je vkup vzdržala.
Ta meja je mnogim belila glave:
"Kaj naj ta meja na veke ostane?"

Samostojno Slovenijo želimo,
da pod svojo streho očeta dobimo.
Želimo, da bomo v svetu priznani,
kot so naši sosedje Avstrijci in Italijani.

Slovenci korajžno vsi prijeti za delo,
da se bo v Sloveniji še dobro živelo.
Po Sloveniji od Triglava do Jadrana,
slovenska naj plapola zastava.

SAMOSTOJNA SLOVENIJA DRUGI DAN – 26.6.1991

Samostojna Slovenija je vzplamtela,
nekaj ur je v vzdušju drhtela.
V napis "SLOVENIJA" so strmele sveta oči,
sedaj je vsem znano kje Slovenec živi.

Slovenije samostojne JLA ni priznala,
radi tega je izbruhnila borba krvava.
Poražena je zaznamovana s krvjó,
samostojna Slovenija vstala še bo.

Naši pradedje so se za samostojnost borili,
mi potomci ne bomo do zmage klonili.
Slovincem priznajte v Sloveniji svoj dom,
ostalim narodom naj da Slovenec poklon.

KLUB JADRAN ČESTITAM VAM! – 19.10.1991

Danes praznujete že 20 let
od kar je Vaše društvo začelo živeti'.

Težave ste že pozabili,
mnogo veselja na Jadranu zaužili.

Materam in očetom se svetijo srebrni lasje,
mladina prehitro dorastla je.

Sedaj matere skrbi,
s kom se hčerka na plesu vrti?

Oče ponosno na igrišču gleda sina
z željo, da sinova noga bi gol naredila.

Očetu in materi se na balinišču srce veseli,
saj na Jadranu oba rada tekata za krogli.

Na Jadranu razne so zabave,
res Jadrančani ste vredni pohvale.

Živeli Slovenci od Triglava do Jadrana:
slovenska naj plapola zastava.

20 LETNICO PRAZNUJE UPOKOJENSKI KROŽEK PRI S.D.M. – 1991

Veliki dan se v Melbournu slavi,
upokojenski krožek že 20 let živi.
Dvajset let v krožku smo zdržali,
med tem časom mnoge pokopali.

Novi upokojenci krožku pridružit' se bojé,
misleči, da prehitro postarajo se.
"O, le pridite, pridite med zimsko cvetje,
da se bo razlegalo na Elthamu upokojencev petje!"

V upokojenski družbi res je lepo;
vsi zgarani se spoštujemo.
Ljubosumnosti med nami več ni –
od moža nobena žena ne zbeži.

Pridite, pridite v Eltham na proslavo;
pripeljite starega očeta in staro mamo.
Pridite novi upokojenci med zimsko cvetje,
da bo odmevalo na griču upokojencev petje.
Žíveli upokojenci!

Silvester Bole pri Kapelici na griču SDM Eltham

PREVZVIŠEN ŠKOF METOD PIRIH – 1991

Pozdravljen, dobrodošel iz trpeče domovine,
z željo, naj Slovenija samostojna klije.

Naj klije Slovenija, čeprav mala,
v tujini želimo, da bi samostojna ostala.

Mlademu škofu iz srca želimo,
naj lepe spomine ponese v domovino.

Prevzvišeni, oglejte si ovčice Vaše;
v Avstraliji je mnogo duhovne paše.

Že davno so patri led razbili,
med prvimi je podjeten Pater Bazilij.

V daljni Avstraliji smo se Slovenci skazali
delavni, pošteni; ne zaostali.

Prevzvišeni, Vaš blagoslov naj nas prevzame,
da v povezavi Slovenec tukaj ostane.

Orožje ne prinese nikoli nam sprave;
tudi ne surovo nazadnjaško klanje.

Ministrov beseda pri mizi velja.
"O, da bi prišla iz pošten'ga srca!"

Prevzvišeni, prosite Boga, naj jutranja zarja posveti,
da bodo Slovenci za vedno oteti.

Žível, dobrodošel, nasmejani primorski škof,
domov ponesite pozdravov cel koš.

*Od l. pr. d: Robert Brožič,
prevzvišeni škof Metod Pirih,
g. Marko Zitterschlager,
g. Jože Golenko,
g. Simon Spacapan,
g. Stanko Prosenak,
Marcela Bole in
ga. Rozi Lončar.*

VRSTICE IZ LETA 1976 – 1991

1976 Pater Bazilij si je dal v glavo,
poskrbet' dom za strica, teto in staro mamo.
Zato prosim vse v dvorani, ki ste tu zbrani,
odprite roke in srce; pri žrebanju pomagajte!

Danes malo jutri malo, da manjka – se ne bo poznalo.
dvigni roko, daj v klobuk, da bo dolarjev večji kup.
Čim večje bo darilo, bolj bo Patra razveselilo.
Pater mora denar imet', predno hoče z delom začeti!

15.9.1991

Želja po domu počitka se je pred petnajstimi leti rodila,
danes v ponos Slovincem se je želja izpolnila.
Veter je pihal na vse strani, načrti večkrat prekrižani.
Zveze društev so pomagale, da stoji pred nami Dom Matere Romane.

"DOM MATERE ROMANE"

V bogati legi Melbournna so slovenske besede napisane.
Patru Baziliju ter vsem slovenskim društvom hvala –
vsaki roki, ki je v ta namen dolarje dala.
Hvala Društvu sv. Eme; mnogo so pomagale marljive žene.

Cerkveno središče je uvedlo "Walk-a-ton",
dobiček je bil za Dom počitka poklon.
Mladina vsako leto milje je hodila,
upamo, da navade ne bo več opustila.

Kdor ni še nič dal in ga srce boli,
še je čas, da se z poznimi darili luknje maši.
Mala slovenska skupina je kot ena družina,
v povezavi še naprej, da bomo spoštovani kot doslej.

Škofu Metodu Pirhu se za blagoslov Doma zahvalimo,
vsi Slovenci skupno k Bogu pomolimo.
Stari grehi naj gredo za vedno v pozabo,
Vsemogočni Bog pokaži Slovincem cesto pravo.

ANSAMBEL HENČEK – 1991

Ansambel Henček je s samostojne Slovenije prvi obisk;
so dobri muzikanti, pevec, pevka in Marijan humorist.
Oče Henček se na odru s harmoniko spretno obrača,
dva sinova ob strani očeta, razne instrumente igrata.

V nemirnih dneh – okoli še grmi:
pogled na oder, ko je igrala lepa skupina,
veselje in žalost sta se v naših srcih borila.
Veselje: Samostojna Slovenija, upamo, priznana.
Žalost: zakaj – borba muči stoletja tlačana?

Humorist Marijan je opazil v naših srcih bolest,
iz malhe je potegnil nekaj novih smešnic za hec.
Operni solist Zdravko in Metka sta krasno pela,
da je prisluhnila zunaj na vrtu pod streho čebela.

Muzikantje, oglejte si našo peto celino;
ljudje smo različni, a vseeno v miru živimo.
Čudovite naravne lepote skriva ta svet,
čas je potreben, za Avstralijo prebrest'.

Iz Avstralije ponesite pristrčne pozdrave,
Slovenec pod svojo streho naj na veke ostane.

SAMOSTOJNA SLOVENIJA! – 1991

Živela Slovenija, zapojmo glasno,
samostojna v juniju je vzkliknila v nebo.
Naši pradedje so to seme vsejali,
mi samostojni ta dan smo dočakali.

Slovenec ljubi jezik v svetu priznan,
ne pusti nikomur, da bo teptan.
Lepote Slovenije naj odkrije cel svet,
v ljubezni in miru želimo živet'.

V samostojni Sloveniji si podajmo roke,
poštenim voditeljem zaupajmo vse.
Po sposobnosti in delu naj se plača deli,
po nedolžnem nobeden naj več ne trpi.
Živela samostojna Slovenija!

Protest proti napadu Slovenije – julij, 1991

VESELJE IN ŽALOST V SLOVENIJI – 1991

V samostojni Sloveniji so zvonovi zvonili,
ljudje na zdravje kozarček popili.
Nova zastava je v Ljubljani plapolala,
mladina na prostem veselo plesala.

Na Triglavu, kresovi so vzklikali v nebo,
zaželjena novica je segla pradedom v zemljó.
V veselo rajanje je treščila strela,
prav kmalu je Slovenija po cestah tanke imela.

Po lepi Sloveniji teče spet kri,
kdo je tega kriv, dobro pomislite vsi!
Združeni narodi Slovenije samostojne niso priznali,
s tem so JLA poguma dali.

Plebiscit v Sloveniji je bil ljudstva želje dokaz,
zakaj, visoki voditelj tega ne prizna?
Upamo, da združeni narodi bodo odprli oči,
priznali samostojnost kakor ljudstvo želi.

Slovenec je pahnjen v grozne bolečine nazaj.
Čprav je potlačen, Slovenec bo spet vstal.
Bog, sprejmi nedolžne žrtve v nebo,
krvavi cvet, pokaži pot v samostojno Slovenijo!

IRENI V SLOVO

Irena draga, slovenski cvet,
zakaj si morala tako mlada umret'?

Na raznih gredah si cvetela,
po učenju še vedno hrepenela.

Sedaj znanje bi sejala med ljudi –
na žalost, preljube Irene med nami več ni.

Irena, nepozabna boš v knjigo zapisana:
"Za vedno te, Slovenko, krije hladna jama".

Srce naj najde resnični mir,
duša v nebesih pa večni kvartir.

Irena Birsa

24.4.1991 je presunila vse Slovence strašna novica o prerani smrti Irene Birsa. Nekaj dni prej pa je za vedno zaspala v Angliji Anica Šrnec, ki je bila prva učiteljica slovenskega jezika v verskem središču v Kew, zelo priljubljena vsem ljudem.

VOJNA V KUWAITU – 1991

V Kuwaitu januarja so sirene zapele,
iz Amerike neštete bombe priletele.
Po televiziji so kazali –
kako so bombniki po nebu vihrali.

Z napadom na Iraq prvi dan,
je mnogo pokončal Američan.
V časopisih smo čitali, da so Američani
na papirnata letala bombe metali.
Saddam je avione in orožje pod zemlji skrnil,
tone olja v morje zлил.

Saddam Hussein se ni zbal,
trdovraten v Kuwaitu je ostal.
Iz Iraqa je napadel Izrael in posebno Jeruzalem.
"Maske na obraz!", je bil ukaz ljudem.
Iz Amerike poziv "Judje, mirmi ostanite,
da se še hujše vojne izognite."

V Kuwaitu vrelce olja ima svet,
bogato zemljo hoče Saddam Hussein imet'.
Tudi drugim narodom zaklad olja diši,
gotovo bo tam še mnogo prelite krvi.

Saddam Hussein je v Kuwaitu vrelce olja sežgal
in iz teh je tam strašen ogenj in dim pognal.
Iz neba so bliskovito bombe grmele,
vse razdejale, kamor so priletele.

Niti petdeset dni ni vojna vzdržala,
Saddamova četa se je Američanom vdala.
Nebroj ruševin: Kuwait, Bagdad in vseokrog
to naj bo zrcalo po svetu povsod.

Iz Iraq-a in Kurdistana vse beži,
ob mejah nobeden ne sprejme ljudi.
Turki ubežnike s kamenjem podijo,
v mrazu lačni mnogi življenje izgubijo.

Vodo delijo; kaka konzerva pade med ljudi –
ubežniki se zaletijo kot pes na kosti.
Pravica se ni še rodila, čeprav je dolgo že svet,
po nedolžnem bo moral še marsikdo umret'.

Vojna ne prinese nikoli dobrot,
pusti razdejanje in mnogo sirot.
Prosimo Boga, da se pomiri vihar,
da bo ta svet še prvi življenju ostal.

ROJSTVO SLOVENIJE OB BOŽIČU! – 1990

Dolgo, dolgo na rojstvo je čakala,
naša lepa Slovenija mala.
Spočete kot božje Dete ob Božiču,
glasove je dobila na volišču.

Uresničili so se sanj odmevi,
da samostojno Slovenijo bomo imeli.
A kje je prijatelj, da bo ob strani stal,
novorojeni Sloveniji pomagat?

Ako se je Slovenija ob dobri zvedi rodila,
zveste prijatelje bo dobila.
Samo v resnični slogi bo Slovenija vzplamtela,
iz celega sveta prijatelje imela.

Potem bomo po svetu ponosno hodili,
lepe Slovenije zveste hčere in sini.
Za krmilo moramo Slovenci skupno držati,
v življenju nikdar viharjev se bati.

BOŽIČNO SPOČETJE! – 1990

Zvezde svetle so lesketale
sredi božične polnoči.
Iz neba angel je naznanil:
"Na zemlji čudo se godi."

Tam v štalci sredi gmajne,
rojeno božje dete na slami spi.
Mati Marija se detetu smeje;
Jožef, nje ženin v otroka strmi.

Še pastirji so prihiteli,
voliček in ovčka pribeketa.
Dihaje so Jezuščka greli;
vesela družba je bila.

Tudi zvezda repatica
je vedela skrivnost,
tri kralje je vodila –
do hlevčka jim kazala pot.

Najlepša je božična noč,
slavo Jezuščku pojoč.
Po celem svetu okrog doni:
"Spavaj nebeško dete ti!"

LETO SPRAVE V SLOVENIJI – 1990

Leta 1990, april bo v Sloveniji zaznamovan,
svobodne volitve so prišle na dan.
Sedaj, kar misli srce, vsak lahko pove,
izlivi gradijo gradove in bistre vode.

1945 so Angleži druge, in tisoče
domobrancev domov spustili –
v Kočevskem Rogu so partizani vse pobili.
Po jamah je vpila nedolžna kri,
dolgo let je čakala, da se jo blagoslovi.

V Kočevskem Rogu nadškof
Alojz Šuštar spravno mašo je vodil,
množica bila solzna, ko je svet blagoslovil.
Pokojni so v neznanih krajih zapuščeni ležali,
sedaj ti kraji bodo od povsod obiskani.

Sovraštvo in maščevanje peljeta v pogubo,
odpusti, pozabi, delaj, kar Bogu je ljubo.
Dobre nasvete sta nam mati in oče dajala,
čepprav sta se po siromašnem Krasu kretala.

Brat je v srcu dobre materine nasvete nosil,
domov je prišel po vojni zdrav in čil.
Nasveti stari ne smejo v pozabo,
rešijo življenje, razveselijo ženo in mamo.

Nasveti: "Po vsaki vojni se skrij,
če hočeš ostati še živ.
Takrat prosto voljo vsak ima,
za zločine nihče odgovora ne da."

V resnični spravi si podajmo roke,
v pristrčnem objemu odpustimo si vse.
Samo odpuščanje, ljubezen in sloga,
vodijo po pravi poti do slednjega groba.

POZDRAVLJENI UPOKOJENCI!
– 1990

V Melbournu smo zbrani,
z enim letom več na rami.
Oči bi rade šle v pokoj,
z ušesi tudi je "O, joj."

Hrbtenica – že šepa,
nam noga pocepa.
V glavi zveni –
kot, da se svadba črička vrši.

Revmatizem – spati ne pusti,
potem še polna luna nas budi.
Kadar se v spanju sladko sanja,
trebuh nas žene iz toplega panja.

Hrana po mizah lepo diši:
to lahko jemo samo z očmi.
Želodec protestira, ničesar noče,
za svinjsko pečenko je tu prevroče.

Pecivo priporočljivo ni,
preveč sladkorja da krvi.
Kave večkrat piti se ne sme,
ta razburi nam srce.

A vseeno si živeti želimo,
tudi če s kosilom tablete dobimo.
Z mislijo plešemo, vsi smo mladi –
"O, da bi tako še dolgo ostali!"

SREČANJE V MOJI DEŽELI – 1990

Slovenska mati me je rodila,
slovensko besedo v srce vsadila.
Oče slovensko besedo je gojil,
že male otroke nas petja učil.

*Nadškof
Alojz Šuštar*

POD FAŠIZMOM:

Slovenska zastava v skrinji skrita,
od mene, korajžne, je bila razkrita.
Z zastavo v rokah sem po cesti letela,
mama od strahu je skoro omedlela.

Mati mi jo je vzela iz rok,
meni užaljeni šlo je na jok.
Čprav je izginila izpred oči,
ljubezen do nje še v srcu gori.

Že dolgo let v tujini živim,
najraje slovensko povsod govorim.
Vnuki in vnukinje slovensko govoré,
to je največje veselje za moje srce.

Iz ljubezni do Slovencev sem prišla k Vam,
pristrčne pozdrave iz srca Vam dam.
Čprav okoli Slovenije povsod gmi,
po celem svetu naj Slovenec živi.

Krvice storjene naj gredo v pozabo,
Gospod, pokaži Slovencem cesto res pravo;
cesto, ki pelje v resnični mir,
takrat končan bo na svetu prepír.

SPREMEMBE NA KRASU – 1990

Na Krasu bor bo hrast pregnal,
samosevec poganja povsod iz tal.
Vse je zaraščeno, ni vstopa v gozd –
kmalu na Krasu bo pravi pragozd.

Vse se je spremenilo –
še žabje petje je utihnilo.
Ni več petja na vasi
kot so peli fantje včasih.

Ni več volov in ne krav,
ne pastirja, da bi na piščal igral.
Vse z avti drvi:
traktor orje, pleve in trte škropi.

Vinogradi v brajdah Kras krasijo,
ime teran naj ostane, to vsi želimo.
Čuvajte hrast, da ga bor ne spodrine,
po celi kraški zemlji ima že korenine.
Ako bor čisti zrak, naj le ostane korenjak.

Kot beli golobi nove hiše stojijo,
dokaz: na Krasu ljudje dobro živijo.
Mladina študira, si bistri glave –
mnogo šolanih na Krasu je že.

Folkloro plesati se v Križu mladina uči,
po kaščah išče, kje še narodna noša leži?
Skoro po sto letih je narodna noša oživela,
prinesla mladini veselja in polne roke dela.

To kar pišem, leto sprave je zrlo oko,
lepote Slovenije sem ponesla s seboj.
Po vojni prvi del knjige je končan;
kakšen bo drugi del – nam še neznan.

POPLAVE V SLOVENIJI – 1990

O vseh svetih je kot iz škafa lilo iz neba,
okoli rek je zemlja pod vodo bila.
Voda je drla od vseh strani,
podrla mostove – pretrgala vse vezi.

Savinjsko dolino je visoko voda krila,
brez luči, gasa, in brez vode množica je bila.
Neurje je tone zemlje utrgalo vstran,
ubogi kmet je razdejan . . .

Katastrofa – naravna sila,
kosa zapreke ni še dobila.
Ta ruši, uničuje vse, kar dobi –
v nesreči sočutno pomagajmo si vsi!!!

Brez strehe premnogi so ostali,
kak' je hudo – zima pa pred vrati.
Pomagajte, v dober namen pošljite dar,
da bo prizadet' pod streho spet spal.

V Avstraliji smo se Slovenci izkazali;
za poplave doma velikodušno dolarje dali.
Cerkvenemu središču in radiu gre hvala,
da se je tako lepa vsota nabrala.

SPOŠTOVANI MINISTER JANEZ DULAR
– 1990

Pozdravljen Minister za Slovence po svetu,
želimo Vam srečno pri vsakem poletu.
Pot Vas bo peljala tudi v druge kraje,
povsod, kjer zibljejo slovenske mame.

Po Sloveniji od Trsta do Čedad,
tudi tam so Slovenci sredi gaja.
Na križpotju so se mnogi odcepili,
a zavedni Slovenci so se še dobili.

Čestitam "SLOVENSKI SVET" naša odeja,
uspešno naj Vaše delo odmeva.
Slovenskemu svetu podajmo roke:
zaupno odkrijmo vse naše želje.

Želje: trdno moramo vkup držati,
ako hočemo še Slovenci ostati.
Ako se bomo Slovenci delili,
prav gotovo bomo utonili.

Povsod pozdravite naše brate in sestre,
povejte, da tudi v Avstraliji lušno je.

Minister Janez Dular

POZDRAVLJEN PROFESOR
ALEKSANDER ZORN – 1990

Dobrodošla gosta na peto celino;
vesele dneve Vama iz srca želimo.
Tu videla bosta s svojimi očmi,
kaj je Slovenec v Avstraliji ustvaril.

Folkloro pleše naša mladina,
muzikantov je tu cela skupina.
Pevci zapojejo kot slavčki lepo,
pesem odmeva v daljavo glasno.

Slovensko cerkev imamo in samostan,
četrti slov. dom je v Melbournu v program'.
Dom za upokojence se že dolgo obeta,
na raznih športih se mladina kreta.

S peresom se tudi Slovenec kosi;
pogosto nova knjiga v založbi leži.
Domačije prijetne Slovenci imamo,
ni domotičja, saj angleško tudi znamo.

Tu raste lipa, nagelj in rožmarin,
Slovenec v Avstraliji bo dolgo še živ.
V rodno zemljo, ponesite pozdrave,
Slovenec zaveden povsod naj ostane.

PRAZNOVANJE SLOVENSKEGA DRUŠTVA
– 1990

S.D. Ivan Cankar visoki jubilej slavi,
petintrideset let v Geelongu živi.
Čestitke prinašam iz globine srca,
pozdravljen Slovenec iz Geelonga doma.

Ni še pozabljeno požrtvovalno delo,
ko se je v tujini graditi začelo.
Slovenec je začel gnezdit' kot ptič,
S.D. je zrastel od začetka iz nič.

Žuljave roke so pošteno garale,
razno seme po gredah metale.
Sloga je v Geelongu pokazala,
vsaka greda svoj cvet je pognala.

Danes S.D. Ivan Cankar v lepi legi cveti,
tu se Slovenec družì, poje, pleše in športe goji.
Slovenec ni zaostal, razne ceste si je zbral;
delaven, pošten v svetu zapisan bo ostal.

Ponosno se lahko Slovenec baha,
Slovenija je naša zibelka.
Čeprav smo se po svetu razkropili,
slovensko do smrti bomo govorili.

POKRITO BALINIŠČE – 27.1.1990

Pozdravljena Planica, pozdravljeni vsi člani,
pozdravljeni balinarji, danes se Vaš dan slavi.
Čestitke k Vam od vseh strani hité,
na prostorni Planici balinišče pokrito je.

Streha vam je dala stroške in veliko dela,
ženka je huda večkrat doma sama sedela.
Danes v družini ste ponosni, veseli,
najraje za krogami bi vsi leteli.

Pod streho v senci, lepo se balina,
nič straha pred dežjem; tudi če je zima.
Planičarji so z delom pokazali,
da Slovenci v svetu niso več mali.

Slovenci bomo vkup držali,
da bomo na zemljevidu za vedno ostali.
Živeli Slovenci tu in povsod –
živel na veke slovenski naš rod!

II SLOVENSKI TABOR – 1990

Slovenski "Tabor" se že drugi vrši
in ta v daljni Avstraliji.
Slovenska zastava tu plapola –
prav kot je plapolala po starem doma.

Iz naših src naj povsod doni –
v Avstraliji Slovenci smo združeni.
Želimo svobodo, želimo mir –
iz sveta naj izgine predolgi prepir.

Podajmo si roke, zapojmo glasno:
"Bog čuvaj Slovence in našo zemljo!"
Slovenci doma, korajžno naprej,
da kmalu samostojni bomo peli "Juhej".

PATRU BAZILIJU – 1990

Godovnik važen je med nami,
prav, da se godovnika naznani.
To naj vedo vsi ljudje,
da pater Bazilij v pokoj gre.

V Avstralijo je prišel mlad, vesel,
neustrašen z delom je takoj začel.
Danes sredi vinograda visoko stoji,
dela še mnogo urediti želi.

Pater bo garal še naprej,
pisal "Misli" kot doslej.
Ponosni smo na junaka,
ki takega nima dežela vsaka.

Patru iz srca želimo,
sončno jesen v lepo zimo.
Vedno vesel, nikdar bolan,
naj pater dočaka zadnji dan.

PATER CIRIL BOŽIČ – 1990

V Kew v cerkvi je na oltarju sv. Ciril,
pred oltarjem pa stal pater Ciril;
pogled na oba je sličnost taka,
kot bi bila prava brata.

Mama njegova mi je pripovedovala,
božja roka ga je za patra zbrala.
Sv. Ciril je z besedo vero sejal;
ta pater bi rad pravico na mizo dal.

V Sydneyu zraven patra Valerijana
pater Ciril je za razpršene ovce skrbel,
vse bi rad spravil v en sam božji hlev.
Sedem let je v Sydneyu deloval –
z verniki obnovil cerkev in novo streho dal.

Pater Valerijan je v domovini obiskal mamo,
med tem časom je bilo delo v cerkvi končano.
Nekje vse to sem brala
dobra roka patra Valerijana je napisala.

Cirilove članke smo čitali,
sedaj sposobno so mu drugo delo dali.
Pater Ciril je podjeten, mlad in močan,
tak talent ne sme biti pokopan.

Želim, da se spet vrne med ljudi,
saj v Avstraliji ga imamo radi vsi.
Pater Ciril: "Bog blagoslovi Vaše delo,
da po Avstraliji bo še cvetelo!"

SNEG V AVSTRALIJI – 1990

Večkrat v Avstraliji se zgodi,
da pozimi snega ni.
To leto ga je naletelo;
po hribih je vse belo.

Mnogo veselja za mladino,
kadar "ski" leti v dolino.
Tudi če neroden po riti dol drsi,
veselja do snega noben ne zgubi.

Obžarjen od sonca, kar blešči,
pod belo odejo narava spi.
Ko se sneg na pomlad joče,
dol po hribu tečejo solze vroče.

V jezera se zlivajo solze kot potok,
še bo vode za zalivanje in kopanje otrok.
Samo starček žalostno gleda v T.V.
ker v hribe na sneg nima več moči.

Starček obuja spomine na mlade dni,
kako so se otroci po snegu sankali.
Okoli ognja so mokre čevlje sušile mame,
večkrat našle ogorjene, tudi sežgane.

Tudi jaz sem pri ognju čevlje sežgala,
mama se je od skrbi za glavo držala.
Z otroci veliko je dela in skrbi,
a brez otrok v hiši veselja ni.

LONDON BRIDGE V AVSTRALIJI – 1990

V Vic. London Bridge ob obali,
tisočletja valovi so klesali.
Letno 500,000 ljudi je slika privabila,
občudovat', kaj narava je storila.

Most sta prehodila v zadnje mlada dva,
sekundo pozneje se je zrušil na tla.
15-1-1990 ob sončnem zahodu "plunk",
v morje je plusknil, napravil "štrbunk".

Mogočni valovi so vse kmalu uredili,
skalovje v oceanu urno poskrili.
Nedaleč ob obali 12 apostolov je stalo,
danes še devet, tri je valovje pobralo.

Narava lepote podira, nove riše,
vsak dan kaj novega v časopisih se piše.
Tako je bilo in bo spet –
dokler ne neha naš svet se vrtet

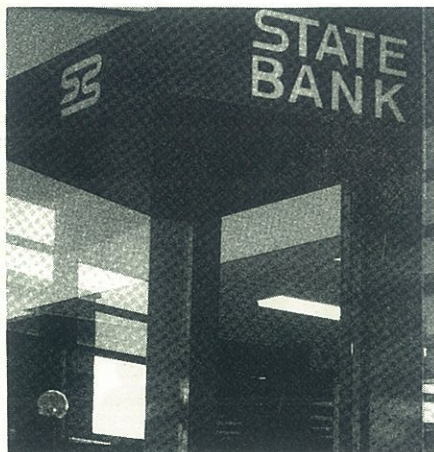

STATE BANK VICTORIA S.B.V. LJUDSKA BANKA – 1990

S.B.V. v Victoriji je nastala,
150 let mogočno kraljevala.
Bančne knjižice otroci so imeli,
od začetka banke šparat' začeli.

1990 nenadno novica se razlega,
da to banko Commonwealth je prevzela.
Nobena reč za vedno ni –
to praksa življenja nas uči.

Na delu nobeden siguren ni,
čez noč sprememba se zgodi.
Ne čakaj mane in neba –
pošten zaslužek srečo da.

KONJIČEK – 1990

Čestitke "Konjiček" dve leti si zdržal,
želim, da boš delo nadaljeval.
Pri tebi nobeno pismo se ne zgubi,
vsi so zvesti, tudi poštarji.

Konjiček pravičen se mi zdiš,
zato je prav, da še živiš.
Ravnaš ceste, glihaš svet,
daješ očesu v daljavo pogled.

V daljavo megleno se ne vidi,
kje so ljudje tega krivi?
O, da bi se megla razpršila,
da bi luna temno noč razsvetlila!

Živel "Konjiček", teči po cesti galop,
tretje leto pogumno poskoč!
"Konjiček" lahko vriskaš "ha ha ha",
dokler se resnica na voziču pelja.

IZ KOTIČA NA KONJIČEK! – 1989

V Pertu Kossi Lojze prepeva,
tam malo gnezdece goji.
Glas po Avstraliji že odmeva,
zvoku prisluhni tudi ti!

Domače razne melodije poje,
vesel, kadar novega naročnika dobi.
Na konjiča bo iz kotiča zlezal
če dovolj dolarjev za tisk dobi.

No, vrzi dolar tudi ti v gnezdo,
da naš ptiček Kossi bo še pel.
Širil slovensko bo besedo,
da še Bog ga bo vesel.

GIPPSLAND: WILSON'S PROMONTORY

Gippsland v Avstraliji je različen svet,
lepote je poln, stare nad tisoče let.
Hribi zeleni, ravnine krasne,
tam živine je polno, hrane za vse.

V Wilson Promontory parku dobiš
živali in ptice; vse, kar si želiš.
Po hribih med zelenjem se steza vije,
na grmičje in cvetje sončece sije.

Morje ob strani vedno šumi,
se dviga in pada, nikdar ne zaspi.
Potoček v pesku čudovito riše
liste v barvah, val pa spet zbríše.

Bel pesek ob obali kot sneg blešči,
pod nogami škriplje, ko po njem so hodi.
Skale čudovite iz morja štrle –
to priča, voda se niža, zemlja gor gre.

Avstralija je skrivnosti velik zaklad,
časa je treba zanjo prebrat'.
Morje tisočletja skale klesa,
lepote naravne Avstralija ima.

PATER JANEZ TRETJAK – 1989

V Adelaide cerkvica svete Družine stoji,
zraven pater Janez sam živi.
Popotnik: "Kadar se nahajaš tam,
stopi v cerkev, ta nasvet ti dam".

Sv. Frančišek objemlje železen križ,
spominja, za nas je Jezus kri prelil.
Železne rožice povsod cvete,
oltar Matere Božje tudi krase.

Pogled na prižnico te opozori,
deset božjih zapovedi imaš pred očmi.
To umetnost je Tone Jesenko naredil,
gotovo po načrtu patra Janeza izvršil.

Po cerkvi pisane orhideje tu in tam,
čudovito krasijo božji hram.
Vse rožice pater Janez sam goji,
to je povedala žena, ki blizu živi.

Patra Janeza imajo radi ljudje,
saj takih pastirjev malo jih je.
Z mladino zna; moderen se mi zdi –
stare poslušaj, s tem jih razveseli.

"Bog živi patra Janeza še mnogo let,
da orhideja v cerkvi ne neha cvetet!"
Pater ljubi rožice in vse ljudi –
tak poslanec na svetu naj dolgo živi.

NOVOPOROČENCEMA ČESTITKE –
"VEČERNI ZVON"

"Čestitam, čestitam!", kličem iz srca,
"srečno življenje Bog naj Vama da!"

Želim, da Večerni Zvon bo še donel,
Johnny Barič na odrih veselo še pel.

Nevesta, ti pa sprejmi v srce –
za ljudi veselit' Johnny rojen je.

Ptičko ne moreš zapreti v klet,
tisto, ki je rojena za svobodno živeti!

Lepa nevesta, nauči se peti,
z Večernim Zvonom boš hodila po sveti.

Otroke muzikante boš rodila,
slovensko peti v tujini učila.

Ta močna korenina, lipov cvet,
v naslednjem rodu ne sme še umreti!

Ta slovenska lipa bo še cvetela,
če bosta tudi včasih skupno trpela.

Zakonski stan, najlepši je stan,
kadar pravemu na roko prstan je dan.

Najsrečnejša družina, ki otroke ima,
da se k učenju in v cerkev složno pelja.

To srečo Vama vsi iskreno želimo,
z Vama se tudi radostno veselimo.

JANEZ VASLE – 1989

Mati Slovenka ga je v Argentini rodila
že malega peti slovensko učila.
Janez Vasle se je za petje vnel,
že mlad pevec je na odrih uspel.

Slovenci se s solistom lahko bahamo,
saj v raznih operah Slovenca poznajo.
Postave je lepe, še glas ga bogati,
da se lahko z drugimi narodi brati.

V Avstraliji nam je bila sreča ta dana,
kot očarana ga poslušala tam družba je zbrana.
Pesem "Moja Kosa" je simbolično travo kosila,
ko da bi po rosni travi hodila.

V petju je uspešno kosa kosila,
rede ob strani po starem naredila.
Živel naš pevec "Janez Vasle",
"Bog Vam daj srečo!", so naše želje!

ZLATOPOROČENCEMA OČKU IN MAMI!
– 1989

Prisrčne čestitke očku in mami,
srečni smo, dokler živita med nami.

Skrbna sta bila skozi življenje,
da naša družina ni čutila trpljenje.

Več porok je – a zlatih je malo;
mnogo parov zaman je čakalo.

Hvala za vse kar sta storila za nas:
"Živela, Vama kličemo ponosni na glas!"

Hčerka Neva

*Zlata poroka Marcele in Silvestra Bole,
z njihovo družino pred cerkvijo
Sv. Cirila in Metoda v Kew*

PISMO MOJE SESTRE

Še enkrat hvala, sestra moja,
res je lepa knjiga tvoja.
Če v rojstnem kraju bi živela
po celem Krasu bi z njo drvela.
A v Italiji mora v kletki biti,
ker italijansko ne zna govoriti.

Pri mojem srcu bo vedno ostala,
tudi če tu ne bo nikdar vihrala.
Sredi Italije živim – vdova –
slovensko samo s knjigo govorim.

Usoda me je peljala v tuje kraje,
v srcu so ostale besede preljube mame.

*To so vrstice moje sestre
Gorup Pavle roj. Gec, 1909*

"VESTNIK" OB PRILOŽNOSTI LIPOVEGA LISTA!
- 1989

Urednik Vestnika je šel v pokoj,
Vida Kodre je prišla za stroj.
Peter Mandelj za razno skrbi,
z drugimi vred se delo deli.

Pošta rada večkrat zastane,
vrstice prepozne ne pridejo do objave.
Peter Mandelj se na Vido jezi,
ker kake objave v Vestniku ni.

Na star stroj Vida piše,
trepeta pred delom, da komaj diše.
Zraven še večerjo kuha,
v loncu ji pade včasih muha.

Potem je zopet vse narobe,
na vratih Vasja pove mišljenje svoje.
Pravi: "Vida, ti si kriva,
če boš naš Vestnik zavozila!"

Vida, ti večji Vestnik bi rada imela,
a kje boš dolarje vzela?
Preveč je v Vestniku reklame,
a tega ne radečitajo naše dame.

Vida, ne fehtaj, da Vasja kaj zastonj naredi,
z družino doma v slogi živi.
Če hoče v ljubezni naprej še živeti,
mora z ženo za hčerki skrbeti.

Vida, trkaj na srca za Vestniku darilo,
da manjka dolar, se bo kmalu pozabilo.
Če današnja akcija bo dolarjev kaj nabrala,
na nov stroj boš Vida, ti pisala.

Ansambel Karantanija v ta namen bo nocoj igral,
želim, da nešteti dolar v ta namen bo pal.
Vestnik lepši, širši bo ostal,
pričal: "Tu je Slovenec kraljeval."

DRUŠTVO IVAN CANKAR PRAŽNUJE
34. LETNICO - 1989

Štiriintrideset-letnico
praznuje Ivan Cankar v Geelongu.
Čestitke društvu od vseh strani,
vesel Slovenec naj v Geelongu živi.

Pred leti se je društvo rodilo s solzami,
danes vse veselo pleše v veliki dvorani.
Slovenske navade je mladina sprejela,
pesem slovenska še bo donela.

Pozabljene so žrtve in "overtime", (nadure)
izobražen sin je prišel na plan.
Izučena hčerka v uradu sedi -
da je Slovenka, ne zataji.

Sporazum in red sta pokazala,
kak' močno je v slogi lipa pognala.
Slovenci v svetu moramo vkup držati,
ako hočemo še na zemljevidu ostati.

ČESTITKE KLUBU TRIGLAV! - 1.3.1989

V Sydney na Klub mi misli hitijo,
balinišče pokrito na Triglavu slavijo.
Kaj vse se v slogi izvršiti da -
Slovenec v Avstraliji pokazati zna.

Čestitam Vam, Slovenci zbrani,
da bi v slogi sodelovali.
V tesni povezavi bo kaj prida,
da slovenska beseda se ne bo zgubila.

Želim iskreno, da Vaše delo,
blagoslov božji bo imelo.
Balinarska zveza možnost dá,
da Slovenc Slovenca tam spozna.

JAKA ŠRAUFCIGAR – VINKO ŠIMEK
– 1989

Šraufcigar, Šraufcigar lep gospod,
Vam je po celem svetu odprta pot.
Dobrodošel ste na vse strani,
boljšega humorista in pevca ni.

V Melbournu po dvoranah smo se smejali,
za trebuhe vsi držali,
ko je Šraufcigar govoril,
žalost iz srca vsem spodil.

Gospoda Šraufcigarja "Muzikanti"
ti so veseli, zreli fanti.
Ljudje so plesali brez zdravil,
vsak se je čutil zdrav in čil.

Slovenci tu vsi zbrani,
najraje bi šli z Vami.
Z Vami na vse strani,
povsod, kjer humor živi.

Hvala Sl. Zv., Heleni in Petru Mandelju,
Šraufcigar z "Magnetni" lepo je uspel.
Želimo, da še naprej bi srečo imeli,
srečno domov vsi prišli veseli.

TABORIŠČE BONEGILLA – 1988

Pred leti taborišče Bonegilla;
mного solz je množica prelila.
Naseljenci tam so vzdihovali,
delo nestrpno vsi čakali.

Može po gozdovih delat so poslali,
matere in otroci so po šotorih jokali.
Emigrant v tujini ni spal,
kmalu si je bolje delo poiskal.

Po mestih so se najraje naselili,
lepe hiše kmalu zgradili.
V Bonegilli praznik razglašen,
tja se je vrnil vsak vesel.

Po dolgih letih so se srečali ljudje,
čeprav uveli, so se poznali še.
Tedaj Bonegilla ni več solz pila,
spomine pretekle je vsem budila.

Po griču so šotori po vrsti stali,
razni narodi svoja dela kazali.
Mladina je tu in tam vriskala,
folkloro na prostem čvrsto plesala.

Po pečenju čevapčičev lepo je dišalo,
kranjske klobase pri Slovencih kuhalo.
Pašta italijanska v slast je vsem šla,
danes Avstralijanec vsak rad jo ima.

Tam prostora za parkiranje, kar nesejo oči,
upamo, da drugo leto tja več pride ljudi.
Na griču Bonegille sprostí se srce,
vidi lepo vodo, rumeno travo kot zrelo klasje.

"JADRAN" POKRITO BALINIŠČE – 1988
Ob Praznovanju 200 let Avstralije

Spet je pred nami veseli dan,
ko srečal se bo Slovan.
Prišli smo od blizu in daljave,
vsem prinašam pristrčne pozdrave.

Čestitke mi kar kipijo iz srca,
saj balinišče na Jadranu že streho ima.
Odslej se bo veselo za kroglo letelo,
tudi, ko bo zunaj strašno grmelo.

Na Jadranu je luštno; "Ste veseli ljudje,
tu je zabava za mlade in mlado srce.
Uspehov Vam še želimo, to voščim Vam jaz,
da složno živite, je Vaše delo dokaz."

Živeli Slovenci tu in doma,
naša beseda naj ostane, želim iz srca.
Živeli balinarji, v povezavi naprej,
drugo leto drugje boste peli, juhej!

MOJ ATA SOCIALISTIČNI KULAK!
Čestitke dramski skupini iz Ljubljane – 1988

Pozdravljeni bratje iz domovine,
od tam, kjer so moje korenine.
Uspehov Vam želimo na peti celini,
preživeti veselo kot v domovini.

Kadar se vrnete v domače kraje,
vsem ponesite naše pozdrave.
Povejte, da v tujini srečno živimo,
slovensko besedo v srcu gojimo.

Slovenec v tujini domove gradi,
tu gara, pleše in poje, dokler živi.
Slovenska korenina tu je močno pognala,
slovenska beseda bo na veke ostala.

Živeli Slovenci tu in doma,
na zdravje Vam kličem iz vsega srca.

POHVALA PO PRIREDITVI – 1988

Čestitke iz Melbourn za Vami hite,
v Slovenijo, kjer dobri igralci živé.
Dramo, komedijo, ste tu priredili,
zlato medaljo za delo zaslužili.

Predstave odlična je sestava,
izvrstno vloga igralcem dana.
Jaz sem se tako nasmejala,
za leto dni sem zdravnika odgnala.

Sedaj mi v srcu tiha iskra tli,
da kmalu svobodni bomo vsi.
Kadar brat brata bo objel,
človek srečno takrat bo živel.
Živeli igralci, veselje še trosite,
da vse grenkosti iz sveta odpodite.

POROČEVALCU PRIMORSKEGA DNEVNIKA – 1988

Pozdravljen Marijan Magajna iz Trsta doma,
od tam, kjer kraški teran vsakdo pozna.
V Trstu pred fašizmom so po šolah,
uradih in zabavah, slovensko kramljali,
čeprav so Avstrici bili vladarji.

Po fašizmu in strašni borbi je Slovenec spet vstal,
v Trstu "Primorski dnevnik" je prišel na dan.
Poročevalec časopisa pred nami stoji,
"Živel" Marijan Magajna Vam kličemo vsi.

Slike iz Trsta ste prinesel s seboj,
te nam kažejo, kako smo zapuščali S.T.O.
S kovčkom v rokah – je bilo solzno oko,
objemali smo svoje drage v zadnje slovo.

Ladja je odplula v neznano smer,
v srcih nam je razsajal silen nemir.
Pristali smo na peti celini,
z delom začeli, kot mravlja v dolini.

Pridne roke in hrabro srce
sta pomagala pregnati domotožja gorje.
Danes veseli, složni živimo v tujini,
prvi slovenski "Tabor" smo imeli na Planici.

Iz Avstralije ponesite pozdrave v Trst, Opčine,
Istro, Brkine, Pivko, Vipavo, tja do Furlanije . . .
Pozdrave ponesite na lepi naš Kras,
tam z vinogradi obdana moja rojstna je vas.

Živel Marijan Magajna, Vam kličemo vsi,
slovenski jezik na veke naj v Trstu živi.
Pišite slovenski časopis še vestno
tudi če v Trstu burja razsaja močno.

POZDRAV NADŠKOFU ALOJZIJU AMBROŽIČU! – 1988

Pozdravljen, prevzvišeni nadškof iz tujine,
dobrodošel med brate tu iz domovine.
Preživeti v Avstraliji veselo vse dni,
to čreda slovenska Vam iz srca želi.

Slovenci smo srečni v svobodni deželi,
razne uspehe tu smo že želi.
Vera v Boga je še v srcu ostala,
to kar vsejala sta oče in mama.

Samo to si Slovenci močno želimo,
da v resnični ljubezni vsi se združimo.
Prevzvišeni nadškof, prosite za nas,
Bog vsemogočni bo poslušal Vaš glas!

Vsi prosimo za svetovni mir,
da bo zavladal na svetu blaženi vir.
"Živel nadškof, mi vzklika srce,
pozdrave ponesite tudi v tuje zemlje!"

Oltar v slov. cerkvi Cirila in Metoda v Melbourn-u

NOOJEE – 1987

V Vic. Noojee je skriti kraj,
tam je lepota pravi raj.
V S.D.M. se član potruđi,
da naravne lepote vselej dobí.

Po radiu je malo reklame,
upokoјence se na piknik vzame.
Po prašni cesti so avti ropotali,
v gozdu Noojee se skupina ustavi.

Kraljica narava nam čudežno pokaže,
da težave in skrbi so pravljíčne vraže.
Mlade in stare je vleklo na hrib,
na male slapove je bil pogled čudovit.

Tam visoko drevje, zelenje vmes;
sonce zakrivajo veje dreves.
Po skalovju dol iz hriba voda skaklja,
v malih in večjih se slapovih igra.

Iz kanala v kanal voda žubori,
z veseljem vsej igri oko sledi.
Najraje v valček bi se spremenila,
da vse skrivnosti bi v Noojee odkrila.

V luninem svitu bi valčke poslušala,
oh, kako lepa je kraljica narava.
Hvala iz srca vre upokojenski družini,
hvala voditeljem, ki ste piknik priredili.

KATASTROFA V EVROPI – 1987

Ta letnica bo vsem dokaz,
da v Evropi je bil poraz.
Ljudje so si junija toplote želeti,
že julija vročine preveč imeli.

Naenkrat je pritisnila velika vročina,
stare in otroke je smrt strašno kosila.
V Grčiji so na stotine ljudi pokopali,
v zaledju tudi mnogi jokali.

Prav istočasno v Italiji, Lombardiji
je iz neba lilo, vso zemljo razmočilo.
V reko Addo se je zrušil velik kos sveta,
v trenutku povzročil nepopisnega gorja.

Cele vasi je voda in blato pokrilo,
53 oseb je življenje zgubilo.
Množice ljudi so vstran zbežale,
izgubo strašno objokovale.

Kaj vse katastrofa naredi,
v minuti se zemljevid spremeni.
Vasi iz zemljevida zbríše,
nove čudežne lepote riše.

Mogoče tam bo jezero nastalo –
novi rod občudoval še lepšo spet naravo.
Valtelina je nova dežela,
a prizadetim bo še dolgo rana skelela.

PESNIK TONE KUNTNER – 1987

Pesnik Tone Kuntner, dobra duša,
vsak Slovec ga rad poslušā.
Tudi v Avstralijo iz domovine,
prinesel svoje je vrline.

Po klubih smo ga poslušali,
ušesa kar nategovali.
V umetniškem tonu je pesmi bral,
v spominu bo pri Slovencih ostal.

Njegov stas ter oko pove, –
pesniku bje pošteno srce.
Obuja spomine, ki so skoro v pozabi,
na zdravi zemlji in vsi naravi.

Odkrito pove – se ne boji,
čemu, saj samo resnico govori.
Kmečka mati je rodila velikana,
enako vredna kot gospa odlikovana.

Zakaj kmečki stan zaničevan,
duhovnik mnog je kmečki zbran.
Učene glave so zrastle tudi med naravo,
kjer ptič prepeva Bogu hvalo.

Tone hvala za pobudo ljubezni do narave,
ljubezni do mnoge trpeče mame;
ljubezni do naše rodne domovine,
tam, kjer so Slovenca korenine.

POZDRAV AMERIŠKIM SLOVENCEM
– 1986

Pozdravljeni "Slovenci" Američani.
"Dobrodošli" Vam kličemo tu zbrani.
Slovenski Vaš že – tretji rod –
slovensko se prepeva vsepovsod.

Vaša pesem naj nam srca vname,
slovenska beseda naj na veke ostane.
Ostala bo – se ne bo zgubila –
dokler bo mati slovensko učila.

Tudi tu imamo muzikantov vrline,
med njimi lepe folklorne skupine.
Slovenski dom že mogočni stoji,
Slovenec v Avstraliji se več ne zgubi.

Po vsej Avstraliji Slovence poznajo,
v nobeni stroki nazaj se ne dajo.
Samo to si močno želimo,
da slovenske besede zaklad, ohranimo.

Pozdravljeni bratje v naši deželi!
Želimo, da bi sončne dneve tukaj imeli.
Tu, pod sinjim nebom čudovita je narava,
pod lesketajočim morjem pa živobarvna korala.

V Ameriko ponesite naše pozdrave,
od Soče, Save in od Drave.
Srca naj prevzame avstralska toplina,
Slovcu prikupna je vesela skupina.

Frank Jankovič, kralj polke,
skupine rad spremlja povsod,
saj povsod sreča Slovence,
ki ljubijo polke in svoj rod.

PAPEŽ JANEZ DRUGI – 1986

Papež Janez drugi
na Poljskem se je rodil.
Že v otročjih letih
starše je zgubil.

V tovarni je tudi delal,
a pozneje Boga poklic dobil.
Grozote vse med vojno
je težko pozabil.

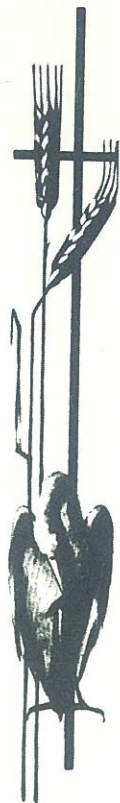
"Za pravico naprej!",
mu hrabro srce vpije.
"Za pravico naprej!",
mu vsaka žil'ca bije.

Duhovnik mlad postane,
a prav kmalu kardinal.
Ob drugem koncilu v Rimu;
je bil od vseh občudovan.

"Od kod ta kardinal je mladi,
ki mnogo jezikov govori?"
Na vsa vprašanja hitro
prav preudarno odgovori . . .

Papež Janez Pavel Prvi
je že po mesecu v grobu spal.
Tedaj je bila zbira hitra
Kardinal Wojtila je papež postal.

Janez Pavel Drugi
prvi papež je Slovan.
Vse vere bi rad združil;
združen vsak naj bo zemljan.

Brez strahu gre po svetu,
kot Kristus povsod uči.
Otroke rad poboža –
nikdar truden ni.

V Avstraliji bil je v naši sredi,
od morja ljudstva bil obdan.
Bil je tudi v tovarni,
delavcem prijazno roko dal.

Kot Jezus med otroki,
na vprašanja je odgovoril.
Obiskal je stare, revne,
tudi v bolnici je bil.

Pred množico ogromno
je zunaj maševal.
Raznih ver duhovnik
je tja čredo pripeljal.

Aborigini so ga lepo sprejeli,
od vseh na roko poljub dobi.
So otroci rok'ce stegovali,
s poljubom "Papež" vse gosti.

O, le naj gre še po svetu
učit' pravico, slogo, mir.
Naj krščanske vere družijo,
črede je samo Bog naš pastir.

30 LET OBSTOJA "IVAN CANKAR" V GEELONGU
- 1985

V novembru so 30 letnico slavili,
vse žrtve, delo, stroške pozabili.
Vsi vam čestitamo, kličemo v svet,
Klub Ivan Cankar obstoja že 30 let!"

- - - - -

Domotožni v Geelongu so močno želeli,
da svojo streho bi skupno imeli.
Pred tridesetimi leti zbrali so Geelong,
tam ob morju naj stoji "Slovenski dom."

Vsi navdušeni so prijeli za delo,
v šoli in dvorani se je kmalu pelo.
Ivan Cankar, ime dobila je dvorana,
vsak teden tam bila družba zbrana.

Šola za vse, tudi folklorni ples,
za godbo in petje, vse športe vmes.
Koordinacijski odbor se je v Geelongu rodil,
v venec slovenski vse klube ovil.

V slogi živeti res je lepo;
Viktorija za zgled svetu naj bo.
Vroče čestitke prinašam prav vsem,
srečo in zdravja Bog daj ljudem.

LJUBLJANSKI OKTET - 1983

Pozdravljeni pevci iz domovine,
od tam kjer so lepi hribi in doline.
Prišli ste iz lepe Ljubljane,
kjer si mladina beli glave.

Z veseljem Vas bomo poslušali,
ko boste nekaj novega predstavili.
Naša mladina Vas je vesela,
da melodije Vaše bo malo posnela.

Med nami Vaša pesem naj doni,
prav vse Slovence razveseli.
Naj lepo Avstralsko sonce sije,
prav do zadnje melodije.

Ko letalo Vas domov pripelje,
pozdravite vse, to so naše želje.
Povejte prijateljem doma,
da lepa je tudi Avstralija.

Slovenec tu prepeva, se veseli,
domotožja več ni.
Živeli pevci iz bele Ljubljane,
kjer pesem doni do slednje dobrane.

ANSAMBEL OTAVIJA BRAJKA – 1982

Prisrčno pozdravljeni,
Otavija Brajka, muzikantje vsi.
Dobrodošli ste med nas,
to vam kličemo na glas!

Iz sončne Primorske ste prišli,
kjer smo prej živeli mi.
V duhu še vedno k vam hitimo,
prisrčno vas ljubimo.

Iz Slovenije k Slovencem ste prišli,
kot doma se boste čutili vsi.
Da bi v Avstraliji uspehe želi,
vrnil se domov veseli.

AVSTRIJSKI "KONCERT"

Iz Avstrije mladina je prišla,
"Koncert" v Melbournu predstavila.
Ponosni so bili in veseli,
gledalcev polno so imeli.

Lepo so peli in plesali,
med plesom dekleta dvigali.
Zanimivo za gledalca je,
kadar debelo dekle dviga se.

Avstrijske muzike melodija,
kot slovenska se izliva.
Če reklamo kot Avstrijci bi imeli,
še bolj znani na svetu
Slovenci bi živeli.

"ROYAL WEDDING" – 1981

Princ Charles je svet zbudil,
ko je Diano Spencer poročil.
Množica ljudi vsega sveta,
je po televiziji svatbo gledala.

Princi in princezinje vseh strani
na svatbo so bili povabljeni.
Zelo razkošno je bilo vse –
kaj sličnega v zgodovini ne pomni se.

Charlija imajo radi ljudje,
Diana vsem se priljubila je.
Pri procesiji se princ smehlja,
L. Di prijazno z roko mahlja.

V skrbeh se ozira kraljice oko:
"Bo njuno življenje srečno izšlo?"
Ko se je radostno končalo svatovanje,
sta novoporočenca šla na potovanje.

Povsod, kjer sta se vozila,
prijazen sta sprejem dobila.
Bog jima daj sreče in moči,
vozi' srečno skoz' temne dni.

VESELA MLADINA - 1981

V Melbournu
mnogo vesele je mladine,
ki se navduši tudi za stare melodije.
Razne inštrumente igra,
lepo peti tudi zna.

V Sydneyu so mladi gostovali,
v slovenskem Klubu igrali.
Lepo so se tam izkazali,
z drugimi se tam spoznali.

Glasnikov pesem je doneja
v cerkvi sv. Rafaela.
Pater Valerijan je skrbel,
da poln želodec je vsak imel.

Po Sydneyu smo se vozili,
lepote mesta v srca vlili.
Iz vrha "Avstralia Square"
na mesto krasen je razgled.

Na morju bel golob stoji,
"Opera House" v soncu blešči.
Visoko proti nebu peruti razteza,
velika umetnost se razodeva.

Hvala Vam Sydneyčani:
hvala sestri Hilariji in Mirjami.
Hvala družini Šain in vsem,
ki nudili pristrčen ste sprejem.

Veseli smo Sydney zapustili,
v Canberri se spet gostili.
Res lepo so nam postregli,
da smo pravi Božič imeli.

Krasna dvorana, božično drevo,
v jaslicah dete kot doma je bilo.
Božičnih pesmi muzika mila,
pravi Božič nam je v srce vlila.

Hvala Vam, dobri ljudje,
taka dobrota pozabi se ne.
Srečen Božič - Novo Leto,
vidimo spet se drugo leto.

KITAJSKA

Kitajska prepolna je ljudi.
"Svobodo!" mladina po ulicah je vpila,
smrt brez usmiljenja povsod kosila.
Mrtve s tanki so teptali -
nazadnje jih še sežgali.

Mladih kri prelita zadnja luč,
v svet je dala mnogim ključ.
V Avstraliji študenti bodo ostali,
še svojece za seboj klicali.

prepolna vreča vsaka počí,
kar je v vreči na plan skočí.

Kadar se iz sklede samo je,
kam potem, ko prazna je?

NAGROBNICA

Zbogom, zbogom oče, mati,
zbogom, zbogom celi svet.
Zbogom žlahta, sestre, brati,
jaz tudi moram odletet'.

V tej temni, mrzli zemlji,
trohnelo revno bo telo.
A duša moja nad oblaki,
sodni dan čakala bo.

Tromba božja bo zapela,
bo napočil sodni dan.
Združila se bo družina cela,
potok solz bo dokončan.

Zvona glas naj vse prešine,
pretrže smrti pajčolan.
Da še slišim zvona zvoke,
predno odidem na drugo stran.

ELEGIJA MOJI RAJNI DRUŽINI

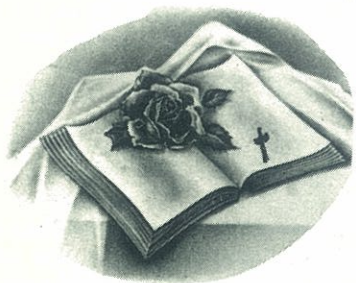
Na vrtu miru je mnogo ljudi,
na raznih gomilah lučka gori.
Slovenska imena tu so znana,
ni imena očeta, a kje je moja mama?

Daleč od tu počivata v domovini,
med vinogradi in kraškimi brini.
Daljava neizmerna je za moje oči,
za misel daljave nobene več ni.

Misel domov me je pripeljala iz daljave,
na grob očeta, bratov in preljube mame.
V duhu prižigam svečke na gomili,
svojim, ki so se od sveta poslovili.

Pisane krizanteme so na vsaki gomili,
tožni sončni žarki so se za oblake skrili.
Zvon opominja, udarja na srce –
kdaj bo zadnja ura, nobeden ne ve.

Kot nekdanj je dan vseh mrtvih doma,
samo moja hiša je strašno prazna.
Tudi dobra snaha je odšla v nebeški gaj,
jaz pa se vrnem v Avstralijo nazaj.

ZADNJI POZDRAV ELKI PIRNAT – 1987

Strašna novica je pretresla kosti,
da Elka Pirnat mrtva leži.
Smrt v slovenskem vrtu nič ne zbira,
najlepše rože kar pobira.

Bela žena skrita s koso maha in tepta,
vsak teden nov slovenski grob ima.
Danes v preranem grobu Elka ti ležiš,
velika slovenska družina se za tabo solzi.

Kje se še najde tako pošteno srce,
kakor v tvojih prsih drhtelo je?
Spomin nate in tvoja dobra dela,
za vselej med Slovenci boš, Elka, živela.

Elka, božja ljubezen nad tabo je imela oko,
zato brez trpljenja te je vzela v nebo.
Čeprav tvoje telo v hladnem grobu leži,
duša se gotovo – že pri Bogu veseli.

Sonce z žarki naj ti boža gomilo,
obsevajo zvezde, predno se bo zdanilo.
Elka, večnega pokoja ti želimo iz srca,
v upanju, da vsi se snidemo vrhu neba.

MARIJI LAVRENČIČ ZADNJI POZDRAV

Marija lepa, dobra, poštena žena,
lepše pisala kot tvoja roka ni nobena.
Življenja pot kamnita, strma je bila;
v življenju preveč pelina si popila.

Hčerke dobre – tudi zeti,
a smrti se ne da upreti.
Ta kruta žena družino je kosila,
mlade, nove rože tudi morila.

Edino globoka vera v Boga
je to tolažila žalostna srca.
Tvojo željo sem izpolnila,
tvoje življenje v pesem zlila.

Rodovi naj bodo čitali,
kaj so ljudje prestali.
Sedaj moja knjiga je v izdaji,
a ti si danes v hladni jami.

Počivaj v miru, sladko spi,
snidemo se spet nad zvezdami.
Spomin nate bo ostal –
se nate spomnil, kdor bo bral.

PISEC PIŠE RAZNO

Pisec piše in pove,
kar narekuje mu srce.
Ne delaj si preveč skrbi,
v katerem predalu naj leži.

Glava, roke in srce,
vse to v povezavi je.
Kdor po ljubezni hrepeni,
ta v prsih jo goji.

Kdor sovrašтво bruha,
ta jo v srcu kuha.
Kdor laž naprej trdi,
si dela težke poslednje dni.

Ko žena od moža bo zbežala,
prav kmalu se bo kesala.
Tudi če pride spet nazaj,
nikoli ne bo več doma ráj.

Kadar pri drugem ostane,
odprejo se pa še druge rane.
Kdor tuje otroke posvoji,
si polno odgovornosti naprti.

Kjer otrok v izobilju vse ima,
cenit' življenja ne zna.
Kjer mati sinu vse naredi,
pozneje ženi blagor ni.

VENUS BAY

V pesku je grm zelen
z belim cvetjem okrašen.
Ob vznožju buči ocean,
val se dviga dan na dan.

Zajček srečen v gozdu domuje
in kenguruj svoboden poskakuje.
Kadar se sonček poslovi,
divjad vsa na plan hiti!

Zajčki skačejo na vse strani;
mnoge prometna cesta ugonobi.
Po drevju ptički žvrgolé,
kače na cesti popotnika straše.

Ob obali je pesek kot hribi snegá,
težko po pesku priti do morjá.
Ko si se po pesku dol privalil,
si srečen, da si ostal še živ.

Val iz daljave se peni, šumi;
eden za drugim se počasi vrsti.
Ob sončnem zatonu morje lesketa,
lepoto čarobno narava nam da.

ETNIČNI PIKNIK

Po radiu so obvestili:
Etnični piknik bomo priredili.
Kogar piknik veseli,
naj takoj se oglasi.

Vlak po starem sopiha in drdra,
z nami v Bacchus Marsh priropota.
V lepem vrtu smo se zbrali;
največ po grško klepetali.

Na ražnju meso se je vrtelo,
v prijetnem vonju povsod kadilo.
Razne igre so povsod igrali,
vsi veselo se smejali.

V vrtu mnogo je ljudi,
zaman Slovenca iščejo oči.
Dedek Mraz tudi prileti
in vse otroke obdari.

BARČICA

Hej prijatelj, barko sem kupil.
Ne bo treba na Silvestrovo
v nabiti dvorani pit',
raje gremo ribe lovit'.

Mož pravi: "Zgodaj zjutraj!"
Žena pravi: "Ne, zvečer!"
Še druga se oglasi:
"Ponoči se ribe lovi."

Otroci so v šotoru spali,
in štirje so na morju,
pri mesečnem svitu veslali.

Pogovor vesel je bil,
kdo se bo na Novo leto
z ribjim lovom gostil.

Prvič so z barko na morju
in luna se je za oblake skrila.
Obrežja se ne vidi –
sled nazaj se je zgubila.

Na morju luči tu in tam:
prevaro vse so dale.
Ni brigal več jih ribji lov –
le obalo so iskali.

Pod milim nebom sred' morja
pa barka se ustavi.
V motorju več benzina ni,
v strahu so dan čakali.

"AUSTRALIA DAY" PRI MORJU

Na "Avstralia Day" je vroče bilo,
štirideset stopinj C napovedano.
Kaj doma bi se potili,
raje pri morju se bomo hladili.

Obala polna ljudi,
vsak po svoje govori.
Popoldne se pooblači,
kmalu tudi dež rosi.

Ne iz vode, ko rosi,
najlepše je v vodi –
tako nam valček govori.

Avstralia toplote nam da,
a ohlaja nas z morjem,
kdor pomagat' si zna.

Vročina se takoj v hladno spremeni,
to v Avstraliji se večkrat zgodi.

OLIMPIADA

Šport res silno napreduje,
plavalec v zraku se vrti.
Telovadec se kot kača vije,
kmalu po zraku bo hodil.

Televizijo sem gledala,
telovadce občudovala.
Kdor pogumno dviga ali teče,
zlato medaljo dobi.
Samorastnik pisec ure piše,
najraje po hrbtu dobi.

"Zbudi se, učeni modrijan,
daj, da samorastnik pisec
bo tudi malo priznan!"

LENOBA

Najgrša je lenoba,
iz nje izvira vsa grdoba.
Že davno so modri ljudje živeli,
ki za greh lenobo šteli.

V lenobi raste mamila strast,
zato gre lekarne in banke krast'.
Večkrat za dolar se zgodi,
da starka pobita obleži.

Leni trave rad ne reže,
pusti, da mu kača jajca leže.
Leni premalo se umiva –
njegov bližnji smrad uživa.

Lepa deklica živi,
kateri včasih delo smrdi,
iz lenobe se med lahkoživke uvrsti.
Kmalu jo srce boli, ko lice ji bleedi.

Kadar zanjo ni več dela –
socialno prosi jela.
Lena pravi: "Samka bom ostala,
ne bom kuhala, ne možu prala."

Otroke hoče po dva, tudi tri,
saj socialno za vse skrbi.
Samo lenobo odstranit –
mnogih lačnih trebuh bo sit.

NAŠ SVET

Štiri do šest bilijonov let
je star ta naš lepi svet.
Z leti vse se spremeni,
drugo lice tudi svet dobi.

Hribi, gore, hvalijo Boga;
krasne, ko polne so snega.
Reke občuduje pozorno zemljan,
ko po skalah, ravninah se zlivajo v pristan.

Med grmovjem potok žubori,
na tisoče ptic na svetu živi.
Pisano perje žival'ce odeva,
glasek mili iz grl jim odmeva.

Razne živali naš svet ima,
poglej čebelico kako marljivo delati zna.
Mravlja s pridnostjo ne zaostane,
delavne so živali velike in male.

Morje neutrujeno plaže riše,
ob morju rastejo hoteli in hiše.
Ribe v morju mrgolijo,
korale raznobarvne pod vodo žarijo.

Pod zemljo se raztezajo jame,
kapnikov lepota nas prevzame.
Tisoč let kapljajoča voda se je strdila,
razne slike in kipe naredila.

Nešteto zvezd je vrh neba,
najlepša zvezda je zemlja ta.
Človek, čuvaj ta naš lepi svet,
ne dovoli, da bo moral zastrupljen umret'.

LAŽ IMA KRATKE NOGE!

"Laž ima kratke noge",
tako mi je mama dejala,
ko me je dete negovala.
Laž balon po zraku leti,
a kmalu prazen na tleh leži.

Laž, ogenj se silno baha,
kako dolgo že plapola.
Dim molči in se smeje,
saj pred ognjem so tlele veje.

Laž z miško se je gostila,
a vse je zatajila. Pravi:
"Nobene miši ne poznam,
niti velikih ne podgan."

Laž po široki cesti hodi,
a kam, kadar zablodi?
Široka cesta se rada zgubi,
razkrinkana laž pa obleži.

Laž, vreča je perja,
ki iz zvonika strese se.
Veter to spiha na vse strani,
da razpršeno pobrati mogoče več ni.

SLOVENCEM ZNAN GOSPOD!

Bog pri njem je postal,
mного mu darov je dal.
Z njimi po svetu je hodil,
večkrat v življenju se boril.

Življenja slike so se vrstile –
večkrat so mu solze lile.
Ljubezni in zadoščenja je mnogo imel
golob mu je v hišo priletel.

V objemu sladkem srečen zaspi,
v porazu strašnem se zbudi.
Grenki resnici ni verjel,
da golobčka Bog je k sebi vzel.

V boli nepopisni odpre oči,
ranjena vila mu v objem hiti.
Dve ranjeni srca sta se združili,
drug drugemu rane si hladili.

Neverjetno slike so se vrstile;
o, da bi se v roman izlile.
Neverjetno se nam zdi –
kar v resnici se zgodi.

"AIDS" ŠIBA BOŽJA

"Aids", bolezen strašna se je rodila,
v bodoče smrt bo kar kosila.
Mnogi artisti in kriminali
pod šibo božjo bodo pali.

Nerojen otrok je že okužen,
med njimi tudi mož učen.
Ljudje se greha in otroške žrtve ne boje?
Božja šiba bo povzročila hudo gorje.

Življenje vzame si mladina,
ker premalo vere v Boga ima.
Kako naj se s "computerjem" bori,
če dovolj poguma v glavi ni.

Splošni napredek, strup za vse snovi,
droga za uničenje ljudi.
Nobeden pa ne ve,
kam še cesta gre.

Bog bo poslal smrt, da bo uredila,
ta ne bo nobenega pomilostila.
A lahko tudi se zgodi,
da zemlja lice spremeni.

ŽIVLJENJE DEKLET PO PRVI SVETOVNI VOJNI

Dekleta so v Trustu službo iskale,
v Via Risorta so na izbiro gospode čakale.
Včasih je mladenka srečna bilá,
da je k dobri družini služiti' šla.

Rano zjutraj je služkinja vstala,
gospodu očiščene čevlje pred sobo dala.
Gospod se je za zajtrk prismejal,
vedoč, da postrežen bo ko kralj.

Dekla je nato pokleknila na tla
in z rokami parkete čistila.
Prah je brisala povsod skrbno,
gospa je z rokavico pošla za njo.

Gospa je zjutraj pozno vstala,
služkinja je v čeburu perilo prala.
Perilo prala, kuhala kosilo –
nato na roke se je vse pomilo.

Z milom je drgnila lonce na vso moč,
da so se svetili na napi kakor luč.
Samo prah "Pomiče" so takrat poznali,
za čiščenje z limono so si pomagali.

Z ogljem se je likalnik grel,
v štirskani srajci je bil gospod vesel.
S plucarjem je služkinja postelje grela,
da je gospoda tudi pozimi ugodno živila.

V tistih časih so gospe nebesa imele,
v hiši služkinje pa veliko potrpele.
Večkrat je služkinja tako lačna bila,
da je kruh v nogavico skrivala.

Marija mi je pripovedovala, da je srečo imela,
ko nje gospa na visoko ni smela.
Ko je štela steklenice pijač v omari,
eno manj je javila hišni dami.

Ko je Marija nekaj steklenic popila,
je bila močna, da bi lahko otroka rodila.
Ako bi se stare gospe pojavile na ogled,
gotovo bi takoj zbežale na drugi svet.

Prav, da je mali preobrat –
gospa naj si sama briše prah.
Na svetu bodo prav živeli,
ko po sposobnosti bodo službo imeli.

Kdor je sposoben in pošten'ga srca,
temu naj se odgovorna dela da.
Talent od Boga naj vsakdo razvije,
tudi če je iz siromašne domačije.

MARIČKA V SLUŽBI

Ko Marička v službo gre,
jumpajdi jumpajda.
Gospodar se bliža ji smeje,
jumpajdi jumpajda.
Skrivaj ji da en vroč poljub,
jumpajdi jumpajda.
Marička vrne mu klofut,
jumpajdi jumpajda.

Gospodarja to nič ne boli,
jumpajdi jumpajda.
Za Maričko še naprej leti,
jumpajdi jumpajda.
Kot ptička se je ujela,
jumpajdi jumpajda.
Gospodarja vroče je objela,
jumpajdi jumpajda.

Žena skrita v kotu stoji,
jumpajdi jumpajda.
Veliko metlo v roki drži,
jumpajdi jumpajda.
Po obeh je metla švigala,
jumpajdi jumpajda.
Marička vpije in tarna,
jumpajdi jumpajda.

Ah kak strašno me boli,
jumpajdi jumpajda.
Odkar sem v službi me lovi,
jumpajdi jumpajda.
Kot riba v mrežo sem se ujela,
jumpajdi jumpajda.
Nazadnje od žene še tepena,
jumpajdi jumpajda.

TRTA ZELENA

Trta zelena tudi v Avstraliji rodi,
tudi v Avstraliji rodi.

Pod trto se v senci prav lušno sedi,
prav lušno sedi.

Med trtami v skitem ptiček gnezdi,
ptiček gnezdi.

Ko ptiček mlad leta, grozdek zori,
grozdek zori.

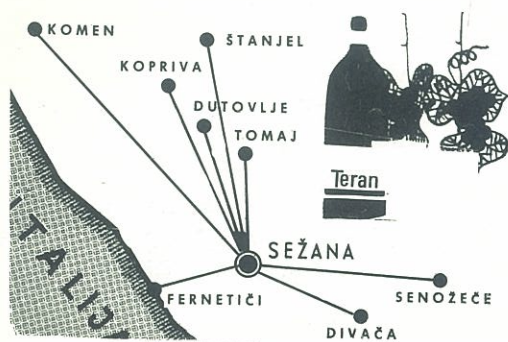
Vesela čebela okoli grozdja brenči,
okoli grozdja brenči.

Iz jagode sladke se dobro vince naredi,
se dobro vince naredi.

Kdor se vinca napije poje glasno,
poje glasno.

Sliši ga ljub'ca in zvezde v nebo,
in zvezde v nebo.

Jujuhuhu, ju ju juhuhu ju ju ju
dokler je vince ne gremo še domu.

*Šepulje – Stara gostilna "Macarol".
Danes stoji nova hiša.*

Nova gostilna Šain – Šepulje

SLOVENSKI DOM ELTHAM

Prvih izseljencev domotožne bolečine
so slovenskega doma korenine.
Kaj se bom cmeril in jezil;
dom domač si bom zgradil.

Živijo, oj živijo, oj živi naš dom.

Za delo urno so prejeli,
dom graditi so začeli.
Danes Slovenec se veseli,
na griču Eltham dom stoji.

Živijo, oj živijo, oj živi naš dom.

Kdor v naravo si želi,
skozi gozd na grič hiti.
Razne športe tam igrajo,
vsak dobi kaj za zabavo.

Živijo, oj živijo, oj živi naš dom.

PRIJATELJ

Pravi prijatelj je družine zaklad,
več vreden kot včasih kak brat.
Pravi prijatelj se s teboj veseli,
v nesreči ob strani sočutno solzi.

Prijatelj z besedo ozdravi srce,
ta pazi, da užali te ne.
Prijatelj v srce vlije poguma,
pove, da po megli še sije luna.

Kdor pravega prijatelja ima,
lažje prenese vse boli, gorja.
Temu dolgčas nikoli ni,
saj, če le more k prijatelju hiti.

Prijatelj vidi v globino srca,
ve, kadar govorica laž je bila.
Ko dobrega prijatelja dobiš,
pazi, da ga po neumnosti ne izgubiš.

PUST POD AVSTRIJO

Pod Avstrijo so pusta praznovali,
v Trstu vsi ga z veseljem čakali.
O pustu so kočije s konji žvenketale,
razkošne šeme pa po kočijah rajale.

Iz kočij so konfete po ulicah meteli,
otroci v mrazu veselo bonbone pobirali.
To mi je mama večkrat pripovedovala,
kako je mala za bonboni skakala.

Za časa moje dobe
je bilo marsikaj narobe.
Pod fašizmom niso smele šeme na plan,
pust skrivaj jih je privabil na dan.

Hiše so fantje v procesijah obiskali,
gospodinje prosili, da bi v koš kaj nabrali.
Gospodarji pa naj v posodo dolijejo terana,
z godbo in plesom odšla je družba zbrana.

Na Krasu je bila navada taka,
da krofe ali fancle je imela hiša vsaka.
Zvečer so po skritih skednjih vsi plesali,
drugi dan pusta s smehom pokopali.

Slamnati pust je na parah ležal,
v ognju ali kalu nazadnje končal.
V tistih časih ni bilo ne radia, ne televizije
a več smo uživali ko današnje fantazije.

OTROK VEŽE SREČEN ZAKON

Dušan in Helena sta se resnično ljubila,
vsa srečna tudi poročila.
Dobra služba, mnogo zabave,
pogled iz balkona prav do obale.

Po otroku sta neutešeno hrepenela,
zvesto sejala – nič nista žela.
Mož po službi še drugo delo si je zbral,
da bo več denarja na kup dal.

Ko sta se v novo hišo preselila,
žena z otrokom je na vratih zvonila.
Le naprej – jo Helena povabi,
nevedoč kaj dekletu roji po glavi.

Dekle pozdravi: "Dobar dan,
to je Dušanov sin Bogdan.
Gospa, dovolj sem radi otroka pretrpela,
sedaj sem njegova mati in Dušana žena."

Helena presenečena je hotela dete objet',
dekle se je umaknilo, da je padla po tleh.
Helena je spet vstala in prosila lepo,
dajte mi otroka, ki ga želim srčno.

Dekle odgovori: "To je moja in Dušana kri,
hočen, da Bogdan s starši živi."
"Gospa, mlada ste in zdrava,
služba Vaša tudi ni slaba –

"Svetujem, kot jalovka, pojdite stran,
tu bom živela jaz in mali sin Bogdan."
Mož je vse slišal, zajokal glasno,
ko je od prve ljubezni jemal slovo.

Helena mi je v Trstu pripovedovala,
da se bo ta zgodba v moji knjigi brala.
Izobražena Helena si je brisala solze,
ker Dušana še ljubi nje ranjeno srce.

MAMA

Največji zaklad je mama,
z dobrotami obdana.
Ljubezen otroku v zibelki deli,
v srcu jo nosi dokler živi.

Če mati otroka okrega,
naj njegovo srce ne koleba.
K materi se zateči,
da ti srčno rano leči.

Materino srce je studenec,
ki izlivu konca ni.
Pridi piti iz studenca
dokler mati na svetu živi.

MATI IN MATERINA MISEL!

Materina misel zgodaj vstane,
otroke svoje vse objame.
Misel leta okrog sveta,
poišče otroka vsakega.

Otrok naj bo ubogi ali bogat,
materi dobri je vsak enak.
Mati, srce ljubeče veliko ima,
vse kar more, otroku da.
Tudi, kadar v boli trpi,
otroku vsa srečna zre v oči.

Srečna, ko dete na prsih doji,
vesela ko otrok z njo govori.
Raduje se ko dobre otroke ima,
najsrečnejša, kadar vnučke crtija.

Materine ljubezni ne nadomesti nikdo,
zato pleničke naj previja le mati samo.
Oče naj za druga dela skrbi –
da bodo v družini srečni res vsi.

STARA MATI

Stara mati premišljuje, ne more verjet',
da je tako dolgo že na svet'.

Spominja se kako je bilo lepo,
ko je v naročju zrla v materino oko.

Ko je bila pridna in poslušna,
sladko smetano in kavo je okus'la.

Poročena je željna mati postala,
ljubezen nepopisno otrokoma dala.

Mati in otrok sta v srcu srce –
mati sluti, ko komu slabo gre.

Ne sporočaj materi slabih novic,
donesi veselja, za šalo kak vic.

Prinesi je cvetja, s tem jo razveseliš,
z zahvalo gotovo še poljubček dobiš.

Prinesi tablet, da bo mlajša postala,
da bo še često ob praznikih valček plesala.

Ko stara mati bo v grobu ležala,
ne bo pomagala nobena več hvala.

OČETJE

Pozdravljeni v dvorani,
vsi očetje tukaj zbrani.
Danes se vaš dan slavi,
vse dobro se prav vsem želi.

Otrok očeta naj lepo objame,
vroč poljub naj dobi od mame.
Živeli očka, še mnogo let,
lepo je tebe v družbi imet'.

Žuljeve roke, vse gorje,
oče pozabi – srečen je.
Zgledni oče dobi prijazen pogled,
od žene pa je vsak dan objet.

POZDRAVLJENI OČETJE – 1987

Pozdravljeni naši mladi možje!
Pred leti ste nas z muziko veselili,
sedaj pa boste S.D.M. vodili.
Čestitam Vam slovenski cvet,
na mladini se gradi današnji svet.

Slovenske korenine so pognale,
naši mladini pogum dale.
Mladina drugih klubov bo sledila,
slovenska beseda v Melbournu ne bo utihnila.

Živeli očetje, stari in mladi,
da obilo ljubezni bi družini dali.
Jutri pa zopet vsi na delo,
da se bo konec leta dolarje štelo.

OČETOVSKI DAN

Navada lepa je pošteta,
praznuje se tudi dan očeta.
Fant ubogi ali bogat',
vsak želi oče postat'.

Oče je srečen, se veseli,
ko se v zakonu otrok rodi.
Očetu fantu žalno srce poka,
ko neporočena mati joka.

Fant, pazi, katero boš izbral,
kateri boš poročni prstan dal.
Nič ne de, če hlače bo nosila,
samo, da bo v hiši prav vodila.

Oče, ti boš gospodar,
pri otrocih pa žena poglavar.
Gotovo se bosta razumela,
če žena z otroki bo moža objela.

Vsi očetje po ljubezni hrepenijo,
pozabijo žrtve, kjer ljubezen dobijo.
Danes objemite očete, otroci in mame,
pa še stara mati, naj deda objame.

Živeli očetje, na zdravje ga pijte,
vse nadloge danes pozabite.
Če boste v rož'cah, bo žena avto vozila,
za očetovski dan prav vse odpustila.

OČETOVSKI PRAZNIK! – 1991

Očetje, za Vaš praznik Vam povem,
kar iz prakse življenja vem.
Najlažje jo oče postat';
težko dobrega očeta vlogo igrat'.

Oče, pošteno delaj otrokom v zgled,
da boš od družine in v svetu poštet.
Kar oče otroku v srce vsadi,
iz otroškega srca nikdar ne spuoti.

Žena je kot kitara, bo zvenela lepo,
ako boš znal dobro igrati na njo.
Žena je kot otrok, ljubezni si želi,
lepo jo pohvali, ko večerjo deli.

Žena vesela, najlepša ti bo,
nobene druge naj ne išče oko;
vsaka dobre in slabe lastnosti ima,
zato drži prvo do smrti doma.

Oče, ako teh nasvetov se boš držal,
v življenju ti nebo nikoli žal.
Oče, bodi vesel, nikar pijan
danes, ko je očetovski dan.

VSAKOVRSNI OČETJE

Neporočen oče najraje zbeži,
včasih pravi: "Otrok moj ni."
Pozabi besede, ne brani se,
saj samq tebe ljubi moje srce.

Ko fant ljubi iz globine srca,
dekletu za darilo otroka rad da.
"Sedaj me no boš več pustila,
z mano si se za vedno vklenila."

Tam bogato dekle živi,
k takemu dekletu gredo radi vsi.
Ko po poroki se otrok rodi –
mož če le more, k drugi zbeži.

V tovarni oče pridno dela,
žena iz domotožja doma zeva.
Mož nima časa za hišne skrbi,
dober sosed za vse poskrbi.

Stara pesem najlepše pove,
oče godec ima dobro srce.
Tudi če se mu druga smeji,
on nima časa, za godbo živi.

OČETJE BODOČNOSTI!

Mož in žena sta si otroka zaželela.
Žena pravi: "Kaj naj storim,
da si delo obdržim?"

Mož ženi odgovori:
"Ti boš otroka samo rodila,
potem v oskrbo meni pustila.
Stekleničko mleka mu bom dal,
stroj pa bo plenice pral.

Otroka bom umival, zibal, pesmi mu pel,
da bo najin otrok vedno vesel.
Delo bom pustil, se kuhat' naučil,
dal mu igrač, da si bo pamet razvil.

Kuharsko knjigo si moram poskrbet',
kitajsko, če hočem manj denarja štet'.
Razno zelenjavo bom v vrt nasadil,
od domače kokoši kak jajček popil.

Ti, da ne boš preveč debela,
zjutraj tešča se boš za volan vsela.
Na delu moraš zvesta ostati,
če hočeš v bodoče važna postati.

Danes je zveza tu in zveza tam,
minister je po svetu poslan.
Mogoče boš tudi ti to srečo imela,
da boš po svetu kot minister letela.

Takrat z otrokom se bom radoval,
saj bom svoboden pri drugi kramljaj.
Z vozičkom bom vozil otroka povsod,
pred "papom" bom prosil, naj čuva ga Bog."

Česar oko ne vidi, srce ne trpi,
zato črna očala si kupite vsi.
Takrat bo lep očetovski dan,
ko bo oče spočit in nič več zaspan.

BOŽIČ DOMA PRED DRUGO SVETOVNO VOJNO!

Božič nas popelje v domači kraj,
kjer je o Božiču na zemlji raj.
Ko advent se je oznanil,
na ples ni več nobeden vabil.

Zornice in post sta prišla na plan,
ob petkih in kvatrih se je postil kristjan.
K zornicam v mrazu smo hodili,
ob zori od maše domov se vrnil.

Na vigilijo božično je bilo dela čez glavo,
v miru smo pustili preljubo mamo.
Bel kruh je pekla, kuglof vmes,
je polenovka dišala s polento, zares.

Z blagoslovljeno vodo je mama kropila,
s svetilko v rokah vse kote dobila.
Zvonovi mogočni od vseh strani so doneli,
v božji hram vabili svečani odmevi.

Oče je iz smrekovih vej božično drevo naredil,
pod drevescem še štal'co s pastirji uredil.
"Oh" kako smo bili vsi veseli,
ko smo ob jaslicah molili in peli.

Pomaranče, jabolka, bonboni,
zlato in srebro, vse je lesketalo,
ko so svečke gorele Jezuščku v slavo.

Pečen kostanj na Sv. večer je moral bit,
na mizi tudi domači čaj za malo popit.
V mrazu hoja do cerkve, mi je bila tam raj,
za Božič mi misel hrepeneče hiti nazaj.

"Sveta noč, blažena noč," vse je pelo,
so orgle bučale, vse v svetlobi žarelo.
V veselju in spravi so vsem oči žarele
sprte sosede so se včasih objele.

Božje dete je čudovito milost lilo,
da se je po družinah v radost spremenilo.
Prehitro je minil sveti večer,
lepši kot doma, ni bil nikjer.

ZVON

Ko zjutraj se dani,
zvon iz line se oglasi.
"Vstani – dan, dan, dan,
vstani – dela se že beli dan."

Zvon opoldne se spet oglašá,
na mizi čaka topla kaša.
Ob mraku din dan, din dan –
bliže smrti še en dan.

Zvon v soboto, nedeljo oznanja,
v božji hram jutri; kliče, naznanja.
Zvon odmeva, din dan don, din dan don;
nedelja je za razvedrilo in za pomolt.

Ko pripravljaš se k poroki,
svobodi odklenka, zvon opozori.
Na srce zvon udarja, den, den, den,
do smrti si zdaj poročen.

Ko življenje je končano,
zvon udarja prav ubrano.
Za veselje in pokop
zvon te spremlja vsepovsod.

Ovci na vratu zvonček zvoni,
jo čuva in brani, da se ne zgubi.
V naših srcih se zvon oglašá,
pohvali kogar se prav obnaša.

UČITELJICI

Šolsko leto je za nami,
počitnice so pa pred nami.
Tega ne smemo pozabit',
učiteljci se moramo zahvalit'.

Mnogo dobrega je storila,
ko nas slovensko je učila.
Hvaležni smo ji iz srca,
Bog naj ji srečo, zdravja da.

Lepe rože smo nabrali,
da bomo z darilcem dali.
Srečen Božič, Novo leto,
naj svidenje bo spet prijetno.

BABILONSKI STOLP

Ljudje so v jasno nebo strmeli,
prav do lune so želeli.
V ta namen se je Babilonski stolp gradil,
Bog pa se je nad človekom razsrdil.

Kar čez noč je božja strela
vsem v jezike priletela.
Naslednje jutro se niso razumeli,
nešteti jeziki so se takrat začeli.

Ta strašna šiba božja še nas tepe,
dela prepire, vojne in prazne žepe.
Materin jezik vsakemu najlepši se zdi,
tudi če samo malo ljudi tako govori.

O, da bi se Bog še enkrat razjezil,
da bi se po celem svetu en jezik govoril.
Da bi bil človek enako spoštovan,
kjerkoli bo zagledal beli dan!

PO TRIDESETIH LETIH SE JE NAŠ JEZIK NALEZEL ANGLEŠKIH BESED

Naša mladina govori takole

"Johnny" pridi k meni, sem sama doma,
"dedi is sleeping," mama je šla "shopping."
"Johnny" pridi.
Bova šla "booking" za "Christmas holiday,"
malo v "Rosebud" malo v "Rye."

Če bom "tattslotto" dobila,
se bova poročila;
potem šla "overseas,"
saj se samo enkrat živi.

Srečen naš "marriage" bo ostal,
če boš ti meni hlače dal.
Ti boš delal "overtime"
jaz pa samo "part time."

Ti boš pustil, da bom šport igrala,
da "sleeping beauty" bom ostala.
"You are a lucky man,"
ko boš mene za ženo vzel.

PSIČEK BOBI

Psiček Bobi hov, hov, hov,
na večer ni prišel domov.
Zalika ga je zaman klicala,
s psičkom rada bi se igrala.

Zalika ponoči ni mogla spati,
v skrbeh kod Bobi kolovrati.
Ko prideš domov, ti bom dala,
kakor da meni včasih mama.

Zalika zjutraj odpre vrata, ostrmi,
Bobi ves krvav pred vrati leži.
"Bobi, Bobi, kaj se ti je zgodilo,
ali te je kaj povozilo?"

Zalika joče, psiček cvili,
hišnim vsem se Bobi smili.
Zalika je "ambulanco" poklicala,
s psičkom v bolnico se odpeljala.

Na operacijski mizi Bobi je ležal,
Zalika v strahu, da živ ne bo ostal.
Bobi je bil napaden od velike živali,
proč naj zbeži, kdor je šibek mali.

Psiček mali, hov, hov, hov,
srečno prišel je domov.
Z Zaliko se je igral,
od hiše proč ni več zbežal.

NAŠ MUCEK

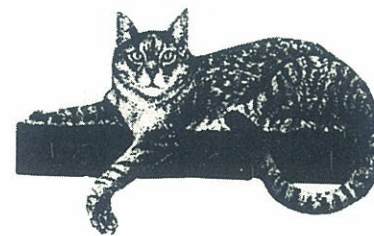
Lepega sončnega dne,
mucek k nam priklati se.
Srdito ga podim.
On prosi, naj ga pustim.

Mož živali rad ima,
lepega mucka pocrtla.
Mož se z muckom veseli,
kar mu ukaže, vse stori.

Z paličko v gobčku
kot psiček se igra.
Veliko veselja
mož z muckom ima.

Zjutraj s tačko po oknu:
"mrnjav, mrnjav!
Miško sem ulovil –
mrnjav, mrnjav!"

Nič še ni ukradel,
nič ni pomazal.
Naš mucek naj živi
še dolgo nam dni.

KRAVJI VRTILNIK

Krava sama dobro ve,
kdaj čas molže je.
Po vrsti druga za drugo gre,
v vrtilniku ustavi se.

Brizgalka vime pere –
srkalce se na ciske dene.
Mleko po cevi se pricedi,
v hladilniku se že vrti.

Vrtilnik počasi se vrti,
pomolžena krava zameno dobi.
Telički iz bedra mleko sesajo,
z umetnimi ciski se radi igrajo.

Kravam roge so odbili,
repe tudi odstranili.
Toliko se je na svetu spremenilo,
kmalu še krave štet so bo učilo.

GOVEDA

Govedo sem opazovala;
kar je oko videlo, sem napisala.

Gospodar pred hišo sedi in pravi:
"Vidiš živino tam v daljavi?"

Ko govedo gospodarja zagleda,
se približa k njemu cela čreda.

Med živino v vrsti je krava bila,
naprej in nazaj je nestrpno hodila.

Nazadnje se ustavi, –
nazaj k teličku se odpravi.

Ga liže in vóha,
čuva kot mati otróka.

Teliček se na noge spravi,
v veliko veselje mami kravi.

Potem pa počasi s teličkom koraka,
ko mali nazaduje, spet ga počaka.

Krava telička nikdar ne pusti,
mati je zvesta, mi gospodar zagotovi.

Ko teliček dovolj je močan,
ga krava pusti, naj pase se sam.

OTEKLINA

Lepo dekle v postelji zaspi,
zatečena v obraz so ponoči zbudi.
Pogleda v ogledalo, skoro omedli,
podobna je "manki", tako se ji zdi.

K materi se zateče; "Mama poglej
nikoli več ne bom taka ko prej.
Nikjer nisem brala, si slišala ti,
kaj na obrazu se lahko zgodi?"

V bolnico odpeljali so hitro dekle,
mladi zdravniki kaj takega niso videli še.
Pričakaj dneva, mlad zdravnik govori,
pri starih zdravnikih pomoč se dobi.

Kaka groza za ubogo dekle,
da zgubila bo Petra, ki ga ljubi srce.
Kdo gledal bo ta strašni obraz,
v nesreči počasi, počasi gre čas.

Cela vrsta zdravnikov pogleda dekle,
stari so take primere videli že.
"Kaj si jedla, kaj pila, ti nam povej,
potem s pregledom bomo šli naprej."

"Bila sem pri morju," dekle odgovori,
"mogoče v vodi se to naleze?"
"Bolezen je ozdravljiva," zdravnik ji pove;
"ko oteklina izplakne, lepa boš še."

Še Peter priteče Ingrid objet,
ljubezen ne more bolezen koj stret.
Četudi kot "manki" si najlepša za me,
saj samo tebe pristrčno ljubi srce.

ŽOLČNI KAMEN

Kogar želodec boli,
naj ne dela si preveč skrbi.
Včasih se zgodi,
da kamen bolečine povzroči.

Žolčni kamen se dviga,
želodec rad potipa.
Želodec se silno razjezi
in v bolečinah človek ječi.

Če želodec te boli,
zdravniku se prijavi
ta rad poskrbi,
da nadležni kamen se odstrani.

Brez žolča živeti
lepo je na sveti.
Žena vpije, se jezi,
možu brez žolča še mari ni.

Mož pride domov pijan,
žena brez žolča misli;
jutri bo lepše dan.
Ko denarja ni, elegantni bomo vsi.

Za sovraštvo, jezo,
v srcu prostora ni.
Najraje veseli, srečni,
brez žolča so vsi.

POZDRAV UPOKOJENCEM

Spet smo tukaj zbrani,
z enim letom več na rami.
Oči bi rade šle v pokoj,
z ušesi tudi je ojoj.

Hrbtenica že šepa,
nam noga pocepa.
V glavi zveni,
ko da se črička svadba vrši.

Revmatizem spati ne pusti,
potem še polna luna nas budi.
Ko se v postelji sladko sanja,
trebuh nas kliče iz spanja.

Tu po mizah hrana lepo diši,
a to lahko jemo samo z očmi.
Želodec protestira, ničesar noče,
za svinsko pečenko tu je prevročje.

Pecivo priporočljivo ni,
preveč sladkorja škodi krvi.
Kave se piti večkrat ne sme,
da ne razburi nam srce.

A vseeno živeti si želimo,
tudi če s kosilom tablete dobimo.
Z mislijo plešemo, vsi smo mladi,
oh, da bi dolgo taki ostali.

UPOKOJENEC

Upokojenca njiva je zorana,
tudi setev že pobrana.
Sadno drevje še stoji,
upokojenec veselo gleda, ko zori.

Otroci navadno so že poročeni,
vnuki in vnukinje izučeni.
Ko pridejo mladi vkúp,
prav, da je upokojenec gluh.

Spremembe take so na svet',
da star mladine ne more razumet'.
"Computer" je glavni razgovor,
poroka smatrana kot tovor.

Mladina odločno odkloni
zdravo hrano, ki se ji pokloni.
Upokojenec česna se ne boji,
saj zvesta stara žena mu ne zbeži.

Če ded s sosedo se smehlja,
nič ni babica razdražena.
Starejša žena možu vse privoli,
samo, da jo svobodno ven pusti.

Žena je srečna, da mož reže travo,
da jo včasih pelje na zabavo.
Ko upokojenec sam ostane,
ugotovi, kako hudo je brez mame.

Hudo je brez mame ali brez očeta,
tudi če je otrok cela četa.
Saj vsak za svoje otroke skrbi,
tako je bilo in bo vse dni.

UPOKOJENSKI KROŽEK

Ko krožku sem se misleča pridružila,
da življenja čašo sem popila.
V krožku začela sem čudežno živet',
kot roža, ki pozimi začne cvetet'.

Vsaka doba svoje veselje ima,
da le kdo pomagat' si zna.
V krožku dobri so ljudje,
še najtrše zmeščca se srce.

Tam ni več sovraštva,
imamo radi se vsi.
Najbolj je srečen,
kdor še ravno stoji.

Kadar godec zaigra,
tudi nas pete srbé.
Ob valčku prelepem,
se tudi stare vrté.

IZ ŠTAJERSKE

Pri bogatemu kmetu je Ivanka služila.
Pridno delela, kot da bi hišna bila.
S sinom Francetom se je spečala,
potem nenadno od hiše zbežala.

Na domu je otroka čakala,
deklici ime Tončka je dala.
Tončka je bila stara štiri leta,
ko dobila druž'ga je očeta.

V Mariboru so se naselili,
dobre sosede tam dobili.
Soseda Kati je hčerko želela,
a te sreče ni imela.

Tončka pri Kati ostati je hotela,
zato jo je za svojo vzela.
Pridna deklica je postala,
tudi v učenju napredovala.

Ko gimnazijo je končala,
rada očeta bi spoznala.
Prava mama se je preselila,
v Nemčiji nov dom uredila.

Kati je naslov zasledila
kjer Ivanka službo je dobila.
Tončka je končno vesela
in očeta iskat je začela.

Bogata kmetija na dvorišču stoji,
žena jo vpraša, kaj želi.
"Očeta iščem, Frica Heais,
jaz sem hčerka, Ivane Kvas."

Ko te besede izgovori,
sestra Frica pobledi.
Že dolgo let je minilo,
ko to dekle je v službi bilo.

V viharni noči je bilo,
ko izginila je sled za njo.
"Fric je v službi, ga ni doma,
ženo in dve hčerki ima."

Tisti trenutek je Fric prišel.
Ko zagledal hčerko Tončko je ostrmel.
Enaka kot njegova hči,
neverjetno Tončka se mu zdi.

"Oče, dober dan."
"Ja – – – jaz te ne poznam."
Ko mož gleda njene oči,
spomin mu v preteklost hiti.

Sedaj mu jasno je,
zakaj Ivanka od hiše zbežala je.
Tončka mu iz zadrege pomaga,
ko nič drugega ga ni vprašala.

Dve mami jaz imam;
Kati, za vse očete je ne dam.
Domov se bom vrnila,
tebe očeta za vedno pozabila.

Pri mami v Nemčiji
je malo časa ostala.
Potem v Maribor, h Kati
se vesela podala.

Oče h Kati je prišel,
da videl bi hčerko, ni sreče imel.
Tončka je že dorastlo dekle,
ki na bližnje plese že gre.

V Jankota se je zaljubila,
a prav kmalu ga tudi zgubila.
Pred fašisti je zbežal,
Hitlerjanec ga je končal.

Dolgo je za njim jokala,
povsod zaman iskala.
Morala ga je pozabit',
v drugo cesto ukrenit'.

Petra pevca, organista
končno je Tončka poročila.
Še preden se prvi otrok rodi,
mož je ujetnik v Rusiji.

Dobra žena mu je dala pomoč,
da je ušel iz zapora proč.
V ujetništvu je zdravje zgubil,
nikdar več kot prej ni bil.

Še dva otroka je imela,
v restavraciji polno dela.
Mož je začel pit',
restavracijo je morala pustit'.

Tončki se je hčerka bolna rodila,
v Švico zdravit jo je vozila.
Zelo je bila vesela,
ko je Doris ozdravela.

Tončki mama je umrla,
Kati je v tujino šla.
Nazadnje je ostala sama,
še moža bolnega ima.

Samo neprijetnost je imela,
mogoče bo srečo pozneje žela.
Temu res je gorje –
kdor brez sreče rojen je.

TASMANIA

Tasmania, zanimiv je svet,
kar kliče, na pogled.
Nešteto drevje proti nebu moli
konca kar prosi, si počitka želi.

Mesto Hobart med hribi leži;
po bližnjih vzpetinah večkrat sneži.
Morje se na vse strani razprostira,
pestra slika so tudi reke in jezera.

Hobart privlačen "casino" ima,
kdor up bogastva, se goljufa.
Oglej si raje krasno naravo,
potroši denar za drugo zabavo.

Mesto Launceston mi je prevzelo srce,
kar oko tam videlo: nepozabljeno je.
Pred davnimi leti je potres grozil,
skalovje in hribe čudovito spremenil.

Voda po skali iz hriba dol teče,
žičnica nad vodo in vrtom te vleče.
Rhododendron cvetoči pod tabo govori.
Oglej to krasoto, saj lepše je ni.

Čolnič skozi predor te popelje,
stroji še kažejo, kako se pesek melje.
Pesek tam rabijo za strelivo,
streljanje se vrši za razvedrilo.

Ladja na reki tope ima,
ko streljanje začne, lepa igra je ta.
Vse to nam pokaže, kako je bilo,
ko Evropejci so zasedli to lepo zemljo.

Ko pelješ se iz Launcestona do Sv. Helene,
vidiš hišice kot v Avstriji, vse okrašene.
Cerkvica obdana z vodo stoji na ravnini,
podobna je Bledu v naši domovini.

Od Sv. Helene cesta ob obali se vije,
večkrat v stare gozde zavije.
Tam vidiš, kako emigrantje so garali,
po kočah spali, sami prali in kuhali.

V Port Arthur:
Abel Tasman je prvi z ladjo pristal,
naselje kaznjencev in zapor je tam nastal.
Danes požgane hiše, cerkev
in požgan zapor so potrdilo,
turistom razodeva, kaj se je tam godilo.

Iz Hobarta te cesta vodi v Queenstown,
v lepem pragozdu prekine gozdni pokoj.
Slap Russell Falls praprot in visoko drevje
skriva lepoto vodne grede.

Po pragozdu smo se vozili,
čuda narave tam odkrili.
Drevesa so mrtva mnogo let,
a spet poganja nežen cvet.

Ko pragozd je bil za nami,
goli hribi se prikažejo neznani.
Ob soncu v oražni barvi so žareli,
ko da bi bujno cveteli.

To je baker, nam voznik pove,
tu polne bakra so vse gore.
Reka kot lug po mestu Queenstown teče,
tako barvo od mineralov vleče.

V Macquarie Harbour sive barve je morje;
tam ladja čaka na turiste vse.
Po reki Gordon ladja plava,
mimogrede te pozdravlja pravljíčna narava.

V Tasmaniji lepe cerkve stojé,
slike krasne, misliš, da s teboj govoré.
V okolici so pomladni listi pognali,
ptičkom za gnezdit' senco dali.

V Tasmaniji farmo jabolk mnogi imajo,
jabolčni sok tudi v Evropo prodajo.
27 vrst jabolk na enem drevesu rodi,
gospodinja pod jablano se na sliki smeji.

Narava prekrasna povsod se dobi,
prosimo Boga, da še jo pusti.

NARAVNE KATASTROFE

V letih 1187 in
1188 je bila
silno dolga
zima. Trajala
je do binkošti.
Žito in grozdje
je zelo pozno
dozorelo.
Vinska trgatav
je bila v
adventu.

1189 so
nastopile
neznane
bolezni, ki jih
niso zdravniki
poznali.

1194 so nastale
velike povodnji,
ki so uničile
spomladi vso
setev. Odnesele
so celo čredo
ovac in govedo.
Kar ni povodenj
uničila, je
pokončal črv.
Poleg tega, in
zaradi tega, je
nastopila kuga.

*Tomajska cerkev z lepim zvonikom pred katastrofo.
Blagoslov zvonov, pred drugo svetovno vojno.*

Naslednje leto pa so prihrumele kobilice in vse požrle. 1211 je bila tako huda zima in toliko snega, da je veliko ljudi in živine zmrznilo v zametih.

1255 po zimi je bila taka suša, da ni prirastlo nobenega živeža ne za ljudi, ne za živino. Prihodnje leto 1256 pa je do srede julija kar naprej deževalo, da so bile vse doline polne vode. Pomladi je bilo nemogoče sejati.

1259 in 1261 1262 je razsajala človeška in družinska kuga v naših krajih. Živeža ni bilo. Živina je pocepala in ljudje so od lakote umirali.

O Veliki noči 1262 so ljudje imeli samo še repne olupka za žegen. Leta 1270 je toliko ljudi pomrlo od lakote, da so kupe mrličev brez duhovnika pometali po jamah in zagreblji.

1306 je privrela v naše kraje taka množica kobilic, da so zatemnili sonce in kamor so se kobilice usedle, so vse požrle, ostalo ni zelene bilke ne lista.

1315 je začelo deževati 1. maja in je deževalo deset mesecev neprenehoma. Sledila je povodenj, strašna lakota in množično umiranje.

1335 in 1338 so zopet priletele kobilice in vse rastline do korenin požrle. Splašeno ljudstvo se je zbiralo k procesijam, da bi Bog in Marija pregnala to nadlogo. Kobilice so prihitele kot organizirane trume vojske. Nekake izvidne čete so prišle že dan prej, za njimi pa kar cele armade. Šele zima je kobilice pregnala.

1347 je bilo tako mrzlo in deževno, da ni dozorelo ne žito ne grozdje, ne sadje.

1348 je bil, to se pravi, vse to se je godilo v Sloveniji. Bil je strašen potres – nad 40 gradov je bilo porušenih. Trgale so se skale gora. Bilo je mnogo hiš celo vasi zasutih. Na Koroškem se je odtrgal velik del gore Dobrača. Ruševine so zasule 17 vasi in nekaj cerkva, tudi farno cerkev z duhovnikom vred. Isto leto je razsajala kuga, ki so jo imenovali črna smrt. Eno tretjino prebivalstva je pomrlo.

1435 so 2. maja tako pomrznile reke, da so vrane hodile po ledu. Spomladi polja in travniki niso ozeleneli. Dan Janeza Krstnika 24. junija je ljudstvo zmrzovalo na cesti.

V takih razmerah je nastala cerkev Mariji na čast na Zelju. V takih hudih časih so se zatekali ljudje k Materi božji in svetnikom k vsemogočnemu Bogu.

*V zapisih o slovenskih krajih
našla Marcela Bole*

KAZALO

Posvetilo	v
Uvod	vii
Lipica na Krasu	11
Slovenija	12
Meja po prvi svetovni vojni	14
Samostojna Slovenija drugi dan - 26.6.1991	14
Klub Jadran čestitam vam! 19.10.1991	15
20 Letnico praznuje upokojenski krožek pri SDM - 1991	16
Prezvzišen Škof Metod Pirih	17
Vrstice iz leta 1976 - 1991	18
"Dom Matere Romane"	18
Ansambel Henček - 1991	19
Samostojna Slovenija - 1991	20
Veselje in žalost v Sloveniji - 1991	21
Ireni v slovo	22
Vojna v Kuwaitu - 1991	23
Rojstvo Slovenije ob Božiču! - 1990	25
Božično spočetje! - 1990	26
Leto sprave v Sloveniji - 1990	27
Pozdravljeni upokojenci! - 1990	28
Srečanje v moji deželi - 1990	29
Pod fašizmom	29
Spremembe na Krasu - 1990	30
Poplave v Sloveniji - 1990	31
Spoštovani Minister Janez Dular - 1990	32
Pozdravljen profesor Aleksander Zorn - 1990	33
Praznovanje Slovenskega društva - 1990	34
Pokrito balinišče - 27.1.1990	35
II Slovenski Tabor - 1990	36
Patru Baziliju - 1990	36
Pater Ciril Božič - 1990	37
Sneg v Avstraliji - 1990	38
London Bridge v Avstraliji - 1990	39
State Bank Victoria - SBV Ljudska banka - 1990	40
Konjiček - 1990	41
Iz kotic na konjiček! - 1989	41
Gippsland: Wilson's Promontory	42

Pater Janez Tretjak - 1989	43
Novoporočencema čestitke - "Večerni Zvon"	44
Janez Vasle - 1989	45
Zlatoporočencema očku in mami! - 1989	46
Pismo moje sestre	47
"Vestnik" ob priložnosti lipovega lista! - 1989	48
Društvo Ivan Cankar praznuje 34 letnico - 1989 ..	49
Čestitke klubu Triglav! - 1.3.1989	49
Jaka Šraufcigar - Vinko Šimek - 1989	50
Taborišče Bonegilla - 1988	51
"Jadran" pokrito balinišče - 1988 (ob praznovanju 200 let Avstralije)	52
Moj ata socialistični kulak! (čestitke dramski skupini iz Ljubljane - 1988)	53
Pohvala po prireditvi - 1988	53
Poročevalcu Primorskega Dnevnika - 1988	54
Pozdrav Nadškofu Alojziju Ambrožiču! - 1988 ..	55
Noojee - 1987	56
Katastrofa v Evropi - 1987	57
Pesnik Tone Kuntner	58
Pozdrav ameriškim Slovencem - 1986	59
Papež Janez Drugi - 1986	60
30 let obstoja "Ivan Cankar" v Geelongu - 1985 ..	62
Ljubljanski oktet - 1983	63
Ansambel Otavija Brajka - 1982	64
Avstrijski "Koncert"	64
"Royal Wedding" - 1981	65
Vesela mladina - 1981	66
Kitajska	67
Nagrobnica	67
Elegija moji rajni družini	68
Zadnji pozdrav Elki Pirnat - 1987	69
Mariji Lavrenčič zadnji pozdrav	70
Pisec piše razno	71
Venus Bay	72
Etnični piknik	73
Barčica	74
"Australia Day" pri morju	75
Olimpiada	75
Lenoba	76

Naš svet	77
Laž ima kratke noge!	78
Slovenec znan gospod!	79
"AIDS" Šiba božja	80
Življenje deklet po prvi svetovni vojni	81
Marička v službi	83
Trta zelena	84
Slovenski dom Eltham	86
Prijatelj	86
Pust pod Avstrijo	87
Otrok veže srečen zakon	88
Mama	89
Mati in materina misel!	89
Stara mati	90
Očetje	91
Pozdravljeni očetje – 1987	91
Očetovski dan	92
Očetovski praznik! – 1991	93
Vsakovrstni očetje	94
Očetje bodočnosti!	95
Božič doma pred drugo svetovno vojno!	96
Zvon	97
Učiteljici	98
Babilonski stolp	98
Po tridesetih letih se je naš jezik nalezal angleških besed	99
Psiček Bobi	100
Naš mucek	101
Kravji vrtilnik	102
Goveda	103
Oteklina	104
Žolčni kamen	105
Pozdrav upokojujencem	106
Upokojenec	107
Upokojujenski krožek	108
Iz Štajerske	109
Tasmania	112
Naravne katastrofe	115